

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Güven oy'u sağlamak için AP'ye
milletvekilleri transfer edildi. —

DOPING!

KAFER
ZORLU

YALNIZ **öz malınız** KREMLİ
PURO
TUVALET SABUNLARINDA

PURO Tuvalet
Sabunu
gençliğinizi
korur
cazibe ve
güzelliğinizi
artırır

Terkibinde
krem hassaları
bulunan PURO
cildi besler,
kadife gibi
yumuşak,
çiçek gibi
taze yapar

Zevkinize
uygun olan
PURO kokusunu
seçiniz. Hepsi
aynı üstün
PURO
kalitesinin
temsilcisidir

Genç kalmak..
güzel ve cazip
olmak için,
banyo ve
lâvabonuzda
kremlı PURO
Tuvalet Sabunu
kullanınız.

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 12

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

11 Mart 1970

Yusuf Ziya ORTAÇ

Akbaba'yı kırkbeş yıl yarıştıran kurucumuz ve başyazarımız
meihum Yusuf Ziya ORTAÇ

ORTAÇ ARAMIZDA YAŞIYOR

BAZI insanlar vardır, ölür, birkaç gün içinde unutulur; bazı insanlar vardır, hayata gözlerini yumduktan sonra da aramızda yaşamaya devam eder. Üstadımız Yusuf Ziya Ortaç, bu ikincilerdendir.

O yalnız şiirleri ve yazılarıyla aramızda yaşamıyor; elle tutulacak kadar canlı kişiliğiyle her dakika Akbaba'nın odalarında dolaşıyor, sesi duvarlarda yankılanıyor.. kimi zaman şefkatli, kimi zaman müstehzi gülüşüyle nükteler yapıyor.. kapak resminin üstüne eğilmiş, klişeciye talimat veriyor.. karikatürlerin çizgilerini, bitmez tükenmez bir dikkatle izliyor.. gözlük camlarını delen bakışlarıyla başlıkları gözden geçiriyor.. bir hikâyenin bir cümlesine takılmış:

— Şurasını değiştirsek daha iyi olacak.. diyor.

Matbaa mürekkebinin kokusunda, kâğıdın hisirtisinde, makinenin gürültüsünde, karikatürün nüktesinde, fıkranın hüvinde yaşıyor Yusuf Ziya... Her an idarehanenin bir köşesinde karşımıza çıkacak gibidir. Akbaba'nın her yanında öylesine canlı, öylesine diri... Tiril tiril gömleği, düzenli kravatıyla tertemiz, traşlı, enerjik, heyecanlı... Yapacağını her zaman en iyi yapmaya çalışan, yazacağını her zaman en iyi yazmaya çalışan... Her hafta sınav kapısında ki bir öğrenci gibi kaygılı ve çalışkan...

Okurlarımız Akbaba'yı ellerine çarşamba günü alırlar. Türkiye'nin uzak köşelerine bir veya iki gün sonra varır Akbaba... Biz ise pazartesi gününden görebiliriz onu... Matbaadan yeni çıkan Akbaba, fırından hemen çıkmış taze ekme gibidir. Yusuf Ziya Ortaç her hafta bütün gücüyle hamurunu yoğurduğu bu taze ekmeği, bütün kokusu ve lezzetiyle tatmak ister gibi eline alır. Gözleri zevkten kısık, titiz bir dikkatle sayfaları çevirirken, hiç kuşkusuz hayatının en mutlu dakikalarını yaşıyor. İşine bu kadar bağlı bir kimse pek zor görülmüştür. Şimdi ha-

yatta olsa da kendisi için yazdığımız şu yazıyı okusa, üzerinde uzun uzun durup, cümlelerin birbirine bağlanışını, kelimelerin yanyana gelişini, sanatının doruğuna çıkmış bir kuyumcu gibi inceleyip duracaktı.

Türkçe'nin ustasıydı Yusuf Ziya Ortaç...

Konuşurken de öyleydi.. Düşüne düşün, yazar gibi konuşurdu..

Arardı kelimelerini.. Bulduğu kelime, söyleyeceğinin, söylemek istediğinin tam üstüne oturmazsa rahatsızlık duyardı. Ba-

zen bir nüktenin keskinliğinde, bazen bir hicvin pırlıltısında fikrini parlattığı zaman, keyfine payan yoktu. Birkaç kere tekrarları sevdiği cümleyi... İnsanların arasında söz en güzel köprüdür; bu köprünün en usta biçimlerini kurardı Yusuf Ziya Ortaç...

Bazen Akbaba'ya gelen yazıları e-leştirirken, gençlere:

— Bu yazı gazete yazısı olmuş, ben dergi yazısı istiyorum.. derdi.

Gazete yazısı yirmidört saatlik yazıydı. Belki cümleleri savruk, anlamı kuru, kelimeleri gelişigüzel o-

labilirdi. Dergi yazısı başkaydı. E-mek verecektiniz dergi yazısının üstünde... Adliye kapısında istida yazar gibi kâğıda dökülmezdi dergi yazısı... Cigarını, yazının içine koymasını gerektirdi insanın...

Yusuf Ziya, bıkmadan, usanmadan, genç yazarlara bunu anlatmaya çalışırdı.

Akbaba bunun içindir ki yarım yüzyıldan beri bir okul olmuştur. Mizah sanatımızın galerisinde heykeli bulunan nice karikatürist ve yazar bu okulun sınıflarında dirsek çürütmüştür. Bu okulun başöğretmeni Yusuf Ziya Ortaç'tır. Hayata gözlerini yumsa da, aramızdadır o... Bütün canlılığı ve bütün heyecanı ile koridorlarda dolaşır, kapıları açar, kimi zaman gülerek, kimi zaman tatlı azarlayarak, Akbaba'nın çalışmasına katılır. Bir hafta yedi gündür ve yedi günde hazırlanır Akbaba... Kutsal kitaplar, Tanrının dünyayı yedi günde yarattığını yazarlar; biz de Akbaba'yı yedi günde yaratmaya çalışırız.

Ve pazartesi günü fırından taze çıkmış ekme gibi dergiyi elimize alınca en mutlu dakikalarımızı yaşarız.

İşte o dakikalar, biliriz ki Ortaç'ın da en mutlu dakikalarıdır.

Biz sayfaları çevirirken yanımızdadır o...

İçimizdedir..

Nefesini duyar gibi oluruz.. Bazen sevindiğini, bazen üzüldüğünü, Akbaba iyi çıktıkça neşelendiğini, kusurağını gördükçe dertlendiğini biliriz..

Bazı insanlar vardır, ölür, birkaç gün içinde unutulur; bazı insanlar vardır, hayata gözlerini yumduktan sonra da aramızda yaşamaya devam eder.

Üstadımız Yusuf Ziya bu ikincilerdendir.

O yalnız şiirleri ve yazılarıyla Türk edebiyatında yaşamıyor, canlı kişiliği ile Akbaba'nın odalarında, salonlarında dolaşıyor.

AKBABA

GİTTİN AMA.. BİZİMLESİN !..

Gittin ama.. bizimlesin.. bizdesin..
Akbaba'nın 45 yıllık bahtında
Edebiyat tarihinin ışıltılı tahtında
İpekteşin, büzgüdesin!

«Bir Selvi Gölgesi» düşer yıllara
«Göç» eder «Portreler» yorgun ellere
Bahar düğüm vurur körpe dallara
Düğümdesin, çözgüdesin!

Ak kâğıt üstünde kara yazılar
Yusuf Ziya Ortaç diye sızılar.
«Göz Ucuyla Avrupa» da geziler..
Nüktedesin, sezgidesin!..

«Bir Rüzgâr Esti».. acı ve buruk..
Toprağa karıştı en yüce doruk
Gözlerimiz yaşlı.. gönlümüz kırık..
Yüzlerdeki ezgidesin!

«Akından Akına» bütün cenkte: Sen!
Kapakta sen, sayfada sen, renkte sen.
Mizah kervanında yükte, denkte: Sen!
Resimdesin, çizgidesin!

Hâtıralar harman olur savrulur
Seni anar dost yürekler, kavrulur
Makinalar Or-Taç, Or-Taç çevrilir
Baskıdasın, dizgidesin!

Gittin ama.. bizimlesin.. bizdesin!..

Şemsi BELLİ

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gençliğe ideal I

O SMANLI İmparatorluğu, üç kıtada hutbe okutan bir dünya devleti imiş. Böylesine güçlü oldun mu, itaat ibadet olur.

Orta Macaristan Kralı İmre, ne diyor, bakınız:

Muhibbi âl-i Osmânım, sadakat üzüreyim emre, Kral-ı Orta Macarım, ki nâmım Tökeli İmre!

O cihangirlik çağının özlemini Mehmet Âkif, ne güzel dile getirir:

Donanma, ordu yürürken ağır ağır ileri, Özeni öpmeye tâlipti garbın elçileri!

İmparatorluğun çöküş günlerinden sonra Batı'ya yönelmek istedik. Garplılaşmak, aydınlar azınlığının, halka mal edilememiş ideal idi.

Tanzimat devri bu hasret içinde geçmiş tir. Bir nesil, hürriyeti sayıklaya sayıklaya ömrünü tüketti.

Türkçülük, Türkçülük ideali İkinci Meşrutiyetle yaşattır. Onun bayrağı Ziya Gökalp'in elindeydi. Dilde Türkçülük, sanatta Türkçülük, ticaretle Türkçülük, siyasette Türkçülük, hatâ dinde Türkçülük bir yeni cemiyetin temellerini hazırlamıştır. Bizim kuşak o bayrağın arkasında yürüdü.

İkinci Dünya Savaşında, Çanakkale zaferi, süngülerden çok bu idealin zaferidir. Enver Paşa'nın davetlisi bir genç şairler topluluğu, Anafartalar'a giden yol üstünde, bir kayaya yazılmış şu mısraları okudular:

Türkiye büyüyip Turan olacak, Düşmanın ülkesi viran olacak!

Bu uğurda, bizim kuşak, Çanakkale'ye bir ordu değil, bütün fakülteleri ile bir üniversite gömmüştür.

Konu dışı söyleyim: Atatürk, bu tükeniş yüzünden bir aydınlar kadrosu kuramadı ve insan yokluğu içinde çırpındı durdu!

Bugün, gençliğin ideali yok diyorlar... Nasıl yok? İnsanları karanlıktan kurtulmuş çağdaş bir millet olmak izlemi az ideal midir?

Bu uğurda ne yapıyorsunuz gençler?... Çanakkale'de ölen babalarınızın, amcalarınızın, ağabeylerinizin fedakârlığına eşit demeyeceğim, yakın bir çaba gösterdiğinizde inanabilir misiniz?

Türkçülüğün son kalesi Türkiye'yi, âkibetli belirsiz serüvenlere sürükleyecek ideoloji kavgalarına, sağ ve sol elele vererek, kardeş bağlığı, kardeş bütünlüğü içinde son vermemelidir.

Bir Fransız pedagogu ne güzel söylüyor: «Çocuklarınıza karşı daima aklınızı kullanınız. Aklın yetmediği konularda da kalbinizi!»

Bu, yalnız analara, babalara öğüt değildir. Genç arkadaşlar arası, sapık düşüncelerin, kaba inançların, artık mantık dışı bir inat olduğu çatışmalarda da, akıl gücünü yitirince, kalbinizi kullanacaksınız. Sevgi, bütün zorlukları yenmeye yeter.

Ne sağ bir robotlar topluluğudur, ne de sol. İki yönün de göğsünde sıcaklık kalbi var.

HAYÂL

Aradım, yıllarca aradım onu,
Onu bulmak için dünyayı gezdim.
Yerini, yurdunu gerçi bilmezdim,
Gözümle görmedim, gönümle sezdim,
Aradım, yıllarca aradım onu...

Anladım: O yokmuş, ben yaratmışım,
Kalbime bu oku kendim atmışım!

İleri gidemem, geri gidemem:
Yaklaşan her günün kapısı demir.
Dönsem, yol bitmeden ömrüm tükenir,
Arkamdan: Bir varmış, bir yokmuş denir!
İleri gidemem, geri dönemem...

Anladım: O yokmuş, ben yaratmışım,
Kalbime bu oku kendim atmışım!

Burada söyleyim o son şarkıyı:
Gözlerimde yaşlar, alımda aklar...
Her yolcu gönünde bir emel saklar,
Nihayet onu da alır topraklar,
Burada söyleyim o son şarkıyı...

Anladım: O yokmuş, ben yaratmışım,
Kalbime bu oku kendim atmışım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Azimetin ne tarafa?

N EDEN bilmem, son günlerde, tanıdık, tanımadık, kimi görsem, elime, muhalif, muvafık, hangi gazeteyi alsam, Abdülhak Hâmid'in Tarık'ı gibi boyuna bu suali soruyorum:

— Azimetin ne tarafa?...

Bakıyorum, fırın kuyruğunda bastonuna dayanmış bir gözlüklü ihtiyar. Dudakların gizli bir kıpırdıyla fısıldıyor:

— Beybaba, azimetin ne tarafa?...

Bakıyorum, istilâk ırgatları kazma, kürek, karşıdaki bir binayı al aşağı ediyorlar. İçimdeki ben yavaşça sesleniyor:

— Komşucugum, azimetin ne tarafa?...

Ortaokul bahçesinde tüysüz yüzü kış ayvası gibi sapsarı bir çocuk, elinde kitap, düşünüyor. Gözyaşı kadar sessiz kelimelerle soruyorum:

— Evlâdım, azimetin ne tarafa?...

Plajda Havva anamızı utandıracak bir kız, körpe vücudunda şehveti çizgi çizgi teşhir ediyor. Yutkuna yutkuna soruyorum:

— Güzel kız, azimetin ne tarafa?...

Gazetelerde okuyorum: Bir genç, annesini balta ile öldürdü!... Dokuz öğrenci, sokak ortasında öğretmenlerini dövdüler!... Bursa'da homoseksüel bir imam tevkif edildi!... İstanbul'da işsiz sayısı onbeş bini aşılıyor!... Büyük Millet Meclisi, soruşturma önerilerini gündeme almadan tatile girdi!... İtalya'dan altmışmilyon dolar borç alıyoruz!... Amerika'dan pirinç geldi!... Ekmeğe, kömüre, elektrige, postaya, telgrafa yeni zamlar yapılıyor!... Basın suçlarının affı yine kaldı!... Cenevre Konferansı çıkmazda!... Orta Avrupa'da harb tehlikesi artıyor!...

Başım uğultularla dolu. Odamın dekor-suz, seyircisiz sahnesinde, büyük şairimiz Hâmid'in meşhur tiradını, kendi kendime mırıldanarak dolaşıyorum:

— «Endülüs hükümdarlarının hazineleri içindesin Tarık! Sen nereden gelip nerede durmuşsun? Azimetin ne tarafa?...

«Şu gözünün önünde pırl pırl yanan şeyler nedir?... Birtakım eski hükümdarların başlarından düşmüş taçları!...

«Sen, bu taçların sahipleri olan hükümdarlara uyma! Onlar gafil ve mağrur imişler. Allahın kudretini, insanın aczini düşünmemişler!»

Hâmid'in hazineler içindeki Tarık'ı susuyor. Ama benim içimdeki o gizli ses, o dilsiz çığlık susmuyor. Sağa, sola, yere, göğe soruyorum:

— Azimetin ne tarafa?... Azimetim ne tarafa?... Azimetimiz ne tarafa?...

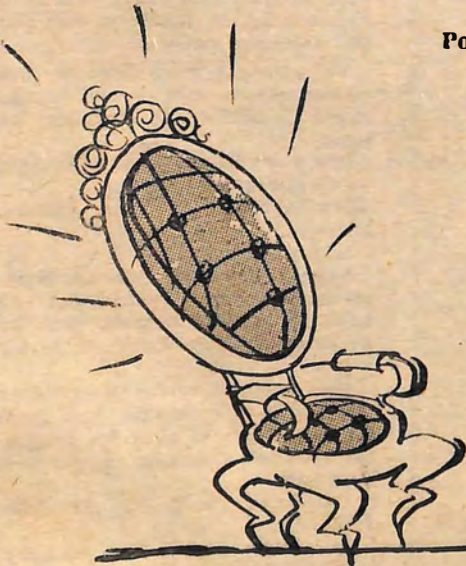
Yusuf Ziya ORTAÇ

25 Haziran 1959

Yusuf Ziya ORTAÇ

8 Haziran 1966

Politikacılar akıl muayenesine tâbi tutulacak. — Gazeteler —

— Benim aklım orada doktor!..

Ben de düştüm!

VALLAHİ Demirel şu son olaylar için hiç mi, hiç üzülmesin, çünkü onun başına gelenlerin aynısı benim de başıma geldi.

Geçenlerde maaşı alır almaz, ne bakkala uğradım, ne manava, doğruca evin yolunu tuttum... Evin Başbakanı olduğumdan toplamam çoğu çocuğu başıma:

— Saygıdeğer karıcığım ve sevgili evlatlarım, dedim. Maaşımı aldım. Şimdi sizlere bu ayki bütçeyi takdim ediyorum. Yalnız, önce şunu sizlere hatırlatmalıyım ki, ben bu bütçeyi dün gece sabaha dek tam mesai yaparak komisyonsuz momisyonsuz denk olarak hazırlamış bulunuyorum.

Ahmet Etyemez ailesinin muhterem üyeleri, şimdi bütçenin son şeklini huzurlarımda takdim ediyorum.

Ev kirası 200 lira. Ayrıca 22 lira 25 kuruş da elektrik su ödeneği olarak bütçenin elektrik su faslına konulmuştur...

Dış borçlar olarak, ilk kez bakkalın hesabı olan 216 lira 35 kuruş ayrılmıştır. Oduncunun 42 lira ile manavın 34 lira 20 kuruşu da ayrıldıktan sonra, elimizde cari harcamalar için 114 lira 35 kuruş kalmaktadır. Bunun 10 lirası evin içişleri Bakanına örtülü ödenek olarak takdim edilecektir. 40 lira da, Başbakanlık sigara parası olarak ayrıldıktan sonra, geriye kalan cari harcamalar bölümünde 64 lira 35 kuruş kalmaktadır.

Görüyorsunuz ki muhterem üyeler, esashi bir Başbakan olarak geliri giderden fazla tutmuş, hiçbir yeni vergi ihdas olunmadığı halde, bütçede açık verilmemeye çalışılmıştır.

Ayrıca bütçeye, kalkınmamızın bir işareti olarak on lira kürek parası da konulmuştur. Bundan böyle ailenin bireyleri gaz tenekesi kapağından uydurma olarak yapılmış soba küreğini asla kullanmayacaklardır... Bu yerindeki yatırımla, evdeki çul çaput ve kilimler yangın tehlikesinden kurtarılmış olacaktırlar...

Arkadaşlarım, şey pardon çocuklarım, ayrıca bu ay beş liralık bir yatırım daha yapıyoruz. En ufak kardeşinize bir lazımlık alacak, çocuğun bundan böyle konserve kutusu üzerinde cambazlık yapmasına, aradının daire biçiminde kesilmesine müsaade edilmeyecektir. Bundan böyle, çocuğun başında birinin nöbet tutmasına da lüzum kalmayacağından, evdeki iş gücünden de tasarruf sağlanmış olacaktır...

Yine bu arada, yüzde yarım kalkınmamızı ayakta tutabilmek için, baba yadigarı olan zilli saatin tamlarına de karar verilmiş, bu iş için de bütçeye yedibuçuk liralık bir ödenek konmuştur. Zilli saat tamir edildikten sonra, hiçbir üyemiz okuluna geç kalmayacağından ötürü, öğretmeninden azar işitmeyecek ve böylece diğer çocukların uygarlık seviyesine ulaşmış olacaktır.

Ayrıca arkadaşlar, pardon çocuklarım, çok büyük fedakârlıklarla bu aya mahsus olmak üzere bütçeye beş lira nohut çekirdek parası da konmuştur. İthal edeceğimiz bu beş liralık nohut çekirdek, aile bireylerinin neşelerini bulmalarına yarayacak, neşesini bulan bireyler aralarındaki ilişkiler de iyi yolda gelişecektir...

Sevgili yavrularım ve de sevgili

karıcığım, bütçemizi böylece siz muhterem Ahmet Etyemez ailesi üyelerine takdim ettikten sonra, konuşmamı şu sözlerle bitirmek isterim. Arkadaşlar, bütçe, tam bir gecenin mahsulüdür. Bu emeği göz önüne alarak hepinizden bütçeye beyaz oy vermenizi saygılarımla arz ederim...

Veletler sözümün bitmesini beklıyorlarmış meğer, hemen kıpırdanmaya, sırtıp, ileri geri konuşmaya başladılar. Beş numaralı oğlan:

— Benden kırmızı oy! dedi.

— Niye lan piç kurusu? dedim.

— Hani bizim ayakkabı? Bütçeye nohut çekirdek faslı bile konmuş ama, bizim ayakkabıdan eser yok. Altı delineli tam iki ay oldu, boyuna dişimizi sıkıyor, Başbakanımızın, bütçede ödenek yok, sözleriyle avutuluyoruz... Başbakanımız kendisine 40 lira örtülü ödenek ayırıırken, biz altı delik ayakkabıyla geziyoruz. Sosyal adalet bunun neresinde?

— Pekiyi ulan, biz sigara içmeyi de gazete kâğıdı mı sarıp içelim ya-nı?

— Vallahi ben bilmem onun orasını, benden kırmızı oy!

Hani ya için için de sevinmiyor değilim... Ama kaşlarımı çattım. O zaman dört numara, beş numaraya:

— Vallahi âbi, babam seni bi ihraç ederse yandın, dedi.

İki numara:

— İii, biz de o zaman muhtıya veyyiz ki, dedi. Muhtıyayı anıme de imzalattık mı, o zaman babamın yüyeği güm güm atay!...

— Kulisi bırakın! diye bağırdım.

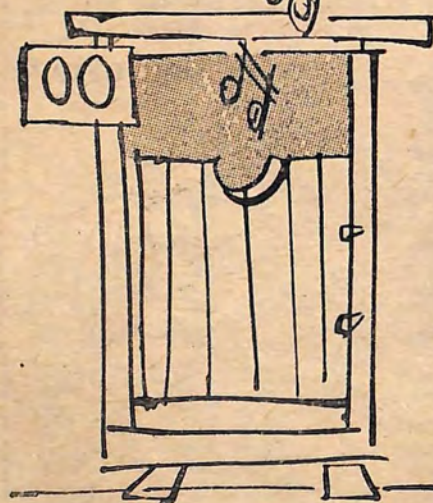
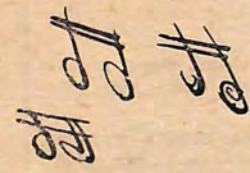
Her şeyi açık söyleyin.

— Sona muhtıyayı anneanneme de imzalatırsak...

— Ulan yabancı parmağı karıştırmanın şu işe. Kaynanamın ne işi var bizim bütçenin içinde?

— Seni bu eve Başbakan yapan anneanneme deyli mi?

Dört numara:

PİKAPLI...

— Demirel seçime gitmek istiyor. —

— Benden de kırmızı oy! dedi.

— Sebep ulan?

— Pantolonumun yamalıklarını görmüyorsun galiba? Utanıyorum ayağıma geçirmekten...

— Oğlum, biz geri kalmış bir aileyiz. Geri kalmış allenin bireyleri donsuz bile gezebilirler...

— Pekiyi, yüzde yarım kalkınma yalan öyleyse?

— Lazımlık, sonra soba küreği, nohut çekirdek... Bunlar kalkınmak değil midir?

Hepsi güldüler bu sözüme. Dört numara tekrar konuştu:

— Oyum kırmızıdır hepsi o kadar!...

— Sizi gidi muhalifler sizli!...

Dört numaradan sonra, üç numara olan kızım konuştu:

— Kaç aydır vadedilen bizim önlük için bütçeye ödenek konmadığından benden de kırmızı oy!...

— Sen de yaşsa kızım!...

İki numara, daha sorulmadan bağdı:

— Benden de kırmızı oy!... diye.

— Sen niye ulan?

— Bize piyzoza almiyoysun ki...

Kutunun üzerinde oturanın oy hakkı olmadığı için ne yazık ki fikrini işaretlerle olsun açıklayamadı... Sıra karıma gelmişti:

— Sen hanım? Haydi gözüntü seve-

yim sen de kırmızı oy veriver... dedim.

— Beyaz oy vereceğimi mi sanıyordun ya? Elbette kırmızı oy vereceğim, dedi. Çünkü hayat seviyemizi yükseltmek için hiçbir tedbir almıyor, hep yüzde yarım kalkınmayla yetiniyorsun. Oysa ki, elin kocaları gibi sık sık terfi edip veya rüşvetle şununla bununla hayat seviyemizi yükseltebilirsin... Hiçbir şey bilmiyorsan, ondan bundan borç alabilirsin!...

— Oh maşallah, borç alacak insan kaldı mı yahu yeryüzünde? Herkes-ten aldı.

— Kırmızı oy!...

— Demek öyle ha!...

— Evet öyle, dediler.

— Allah razı olsun sizlerden sevgili karıcığım ve de çocuklarım dediğim gibi şapkamı kapmamla evden çıkmam bir oldu.

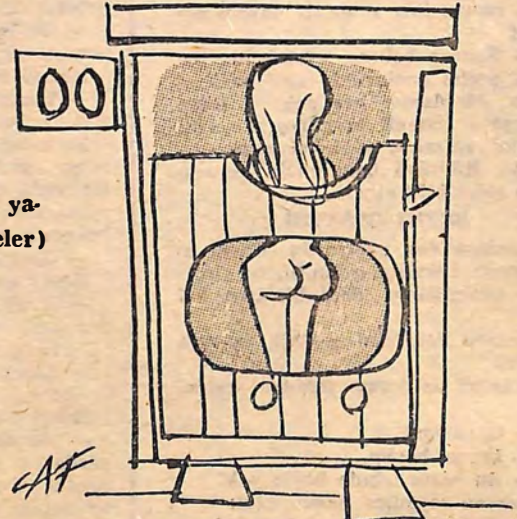
Ve o günden sonra bir daha da uğramadım eve. Karım, çocuklarım yolda kahvede ellerimden ayaklarım-dan yakalayıp beni eve götürmek istiyorlar. Ama ben:

— Ulan oğlum ben artık düşmüş bir babayım, benim o evde işim yok, diyerek boyuna kaçıyorum...

Ama bir rahatım, bir rahatım ki sormayın gitsin!...

Muzaffer İZGÜ

Pikaplı helâ ya-pıldı. (Gazeteler)

TELEVİZYONLU!

Halk nelere gülüyor?

EGE'LİLER

ÇALIŞKANLIK

Milâs'a gelen bir tarım uzmanı köylülerle konuşmalar yaparak, tarım işlerinde makineleşmeye gitmenin zorunluluğunu anlatmış:

— Örneğin demisti, kara sapanla tarla bir haftada mı sürülüyor? Traktör aynı işi bir günde yapar...

Uzmanı dinlemekte olan köylülerden biri söz istedi:

— Bey, dedi, biz çalışkan gisileriz... Ben dediğin makine ile tarlamı bi günde sürüp de, bi hafta gayfede boş oturamam ki...

İDARE ETMİYOR!

Bafa gölündeki meşhur balıkçı kahvesinde idam cezalarının kaldırılması konusu tartışılıyordu.

Ahmet Reis tamir etmekte olduğu yırtık ağdan başını kaldırdı:

— Hükümet, idamı kaldırmak istemekte haklı, dedi. Bu memlekette ikibuçuk lira için adam öldürülüyor. İkibuçuk pangnot, cellâdın kullanacağı ipin, yağın parasını bile karşılamaz! Ne diye assınlar suçlu-yu... Sermayesini kurtarmıyor!...

MEYDAN

Senato —eğer ertelenmezse— seçimleri yaklaşıyor ya. Senatörün biri, şimdiden paçaları sıvamış, Ege'nin köylerini tarıyor.

Seyrekli köyüne de yolu düşmüş senatörün. Köy kahvesinde köylülerle sohbet ediyor. Milletvekili, sena-

tör seçmenleri ile sohbet eder de, vaatlerde bulunmaz mı? Bizimki de başlamış tekrar senatör seçilirse nelerle uğraşacağını anlatmaya:

— Çeşmelerinizden sıcak sular akacak...

— Her eve buzdolabı...

— Köprüler kurulacak...

Hattâ bir ara köyde konuştuğunu unutmuş da:

— Hava meydanları yaptıracağız... deyivermiş.

O zaman köy muhtarı dayanamamış:

— Kusura bakma senatörüm, demiş, seçim sonlarında zati hava alıyoz. Meydanımı neyliyecek... Köye yemyeşil çimenli bi güreş meydanı yaptır. Zatenizla şöyle el ense edelin!... Köprüyü hangimizin kuracağı o vakit belli olur!...

BEYİNİ OLSAYDI...

Basmane'den geçiyordu. Karnı acıkmıştı. Lokantalarından birine girdi:

— Getir, bana... dedi, bir kuzu başı.

Garson istediğini getirdi, masaya koydu.

Müşteri az sonra yeniden seslendi:

— Garsooon!...

— Buyur beyim...

— Bu başın içinde beyin yok!

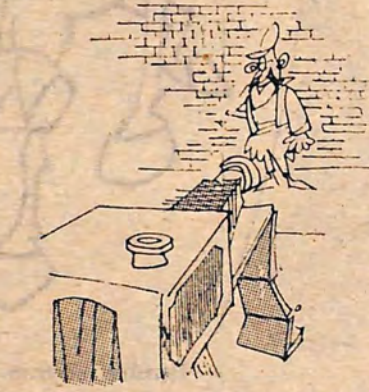
Garson saygılıca başını eğdi:

— Yoktur, efendim, dedi, hiç o başın içinde beyin bulunsaydı, mez-

bahada kelleyi kaptırır, fırında pişer, tabağımıza girer, masanıza gelir miydi?

ARABI GETİR!

Elhamra Sinemasının yanındaki tapu dairesinin önünde alimünüt fotoğrafcılar sıralanmıştır. Halk onla-

ra çabuk iş gördüklerinden şipşakçılar diye yerli patentli isini takmıştı.

Bu şipşakçılardan birinin yanına bir köylü sokulmuştu:

— Tesvirimi çekirtmek isteyom!

— Daha önce resmini çekmişmiydin senin?

— Çektiydim yalım!...

— Öyleyse arabı getir. O vakit daha ucuza mal olur...

Bir sat sonra aynı müşteri yanına da kara yüzlü bir arapla görünmüştü:

— Aha getirdim arabı...

— Ne yapayım ben bu marsık yüzlü hacıyı?

— Arabı getirirsen daha ucuza mal ıderiz dimedin miydi? Çek hincik tesvirimi...

Burhan ESEN

ÇEŞME ELİN...

Ege bölgesinde şirin bir bucak vardır, «Atça» derler adına. İşte buranın anlı şanlı bir «Atçalı Kel Mehmet Efe» si vardır. Bir tarihte Ay-dun ilini bile zaptetmiş,

«Hademe-i Devlet

Atça'lı Kel Mehmet»

diye mühür kazdırmış...

Şimdi Atça'ya heykeli yapılan bu efe, bir gün dağda gezerken bir çeşme görür. Çeşmenin, hayvanların su içmesine yarayan bir teknesi yoktur. Aklına eser ve çeşmeye bir tekne yaptırır. Yanında gezdirdiği kâtibine de tekneyi kendisinin yaptırdığını belli olması için, «Şu tekneye bir tarih düşür bakalım» dileğinde bulunur.

Kâtip de biraz düşündükten sonra:

«Çeşme elin

Tekne Kelin»

diye yazıverir!...

İşte o zamandan beri yöremizde ufak bir iş yapıp öğünen kişilere:

«Çeşme elin

Tekne Kelin

A efendim

Nedir bu çahmın senin?»

derler, büyük altından gülerler.

KAYBOLAN AYAKKABI

Ömründe hiç trene binmeyen yaşlı bir kadın, işi çıkınca Atça'dan Nazilli'ye gitmek için trene biniyor. Biraz sonra tren Nazilli'ye gelip içindeki bütün yolcular indiği halde kadın trenden bir türlü çıkmak bilmiyor. Merak edip bir de bakıyorlar ki, kadın yere eğilmiş, bir şeyler aramakta... Ne aradığını sorduklarında:

«Pabuçlarımı arıyon yavrum, şuraya girmeden önce çıkarmıştım» diyerek kompartmanı işaret ediyor...

Meğer treni de evi gibi sanıp ayakkabılarını kompartmana girmeden önce dışarda çıkarmamış mı!...

HATÇABLA

Yine Atça'da, titiz, kolay kolay bir şey beğenmez bir «Hatçabla» varmış. Bir gün kasaba gitmiş, et almak için... Kasap, bıçağı, satırı eline alıp eti keseceği sırada kadın:

«Yaa... Ondan verme!» diye bağır-mış.

Kasap başka bir ete doğru yönel-miş. Kadın yine bağır-mış:

«Yaa... Oradan da istemem!»

Adam, bir «lâhavle» çekerek bir başka ete doğru dönmüş, tam kesecek.. kadın yine bağır-mış:

«Yaa... Oradan da istemem!»

Bunun üzerine, kadına bir türlü et beğendiremeyen kasabın cinleri tepesine çıkmış, elindeki bıçağı, sa-tırı yere fırlattığı gibi başlamış:

«Ondan mı istiyon Hatçabla, bun-dan mı istiyon Hatçabla, yoksa şun-dan mı istiyon Hatçabla?» diye şı-kır şıkır oynamaya...

İşte o zamandan beri, müşkülpe-sent müşteriler karşısında bunalan yerli esnaf: «Eee... Ne yapacağımı şaşırdım canım, şimdi Hatçabla o-yunu oynatacaksınız banal» der.

ALMA GİBİ SOĞAN

Bu anlatacağım olay da Nazilli'de geçiyor. Birisi şekerden şeker al-mış, evine getirirken yolu bir çocuk doktorunun muayenehanesine rastla-mış, önünden geçerken orada kapı-nın yanında duran bir köylü kadının kucagındaki çocuk çok hoşuna git-miş ve bir şeker çıkarıp yemek is-temiş çocuğa. Çocuk almamış, a-dam üsteleince o zamana dek sesi-ni çıkarmayan köylü kadın başını esefle iki yana sallayıp:

«A efendi» demiş, «benim çocu-ğum alma gibi soğanı yemiyo, şa-karı neylesin?..»

TARZAN

Bu olay da Nazilli'de geçti. Bir açık hava sinemasına gitmiştik cüm-bür cemaat, dostlarla birlikte. «Tar-zan» filmi oynuyordu sinemada. Filmde Tarzan'ın başına öyle olma-dık şeyler geliyor ve Tarzan bunlar-dan öyle olmayacak şekilde kurtulu-yordu ki, bu gerçek dışı duruma da-yanamayan ve kafası karışan bir yaşlı kadın, arkamızdan, etrafta çı-t çıkmadığı bir zamanda, yüksek ses-le:

«Hada Tarzan hadaa... Senin işler olasıya değil!...» diye bağır-verme-sin mi!...

O günden sonra, aramızda olma-yacak bir şey yapana: «Hada Tar-zan hadaa... Senin işler olasıya de-ğil!» der, takılır ve bol bol güleriz.

Erhan TİĞLİ

HALKTAN HALKA...

OYUNUN BÖYLESİ

Malatya'da manav Hasso, aynı zamanda balık da satardı. Bir gün:

— Teze balığ, teze balığ! diye bağırıyordu.

Malatya'da şakacılığı ile tanın-mış iki bekçi, manav Hasso'ya bir oyun oynamaya karar vermiş-lerdi.

Bekçilerden biri, manav Has-so'ya yaklaştı:

— Bu balıkların teze olduğuna yemin ediy misin? dedi.

Manav Hasso hemen:

— Yemin ediyim ki bu balıklar günlük balığ! dedi.

Bu sırada bekçilerden biri, tab-lanın içindeki balıklara bir şeyler söylüyor, âdeta balıklarla ko-nuşuyordu. Manav Hasso hemen bekçinin yanına gitti:

— Balığa mı konuşisin? dedi.

Bekçi gayet ciddi:

— Evet gardaşım, balıklar ko-nuşuyum, cevabını verdi.

— Balığ, ne didiğini anlıy mı?

— Elbet anlıy manav efendi...

— Peki, balığa ne diyin?

Bekçi hiç istifini bozmadı:

— Bundan bir ay önce benim gardaşım Fırat neyirinde bogul-mış idi, Fırat neyirinde boğulan gardaşımı gördün mü diyi balığa sordum.

Manav atıldı:

— Peki, o ne diyi cevap virdi?

Bekçi gayet soğukkanlı cevabı-nı yaptırdı:

— Zaten neyirden cıgalı bi ay-dan fazla olmuş, onun için gör-memiş...

Manav Hasso, balığın konuşa-madığını bilmeyecek kadar cahil-di:

— Valla balığ yalan söyliy beg-çi beg, dedi, Fırat'tan cıgalı se-de yirmi gün olmuş idi...

Lütfü OFLAZ

Malatya

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Bunalım erbabına..

ARABA hendeğe yuvarlandık-
tan sonra yol gösteren çok
olmuş ya? Türkiye'nin e-
konomik ve politik hayatında da
yol göstericiden bol şey yok; de-
nizde kum, bizde kılavuz!

Çünkü efendim, bizim araba-
nın da hendekten çıktığı yok.
Sanki rayda giden tramvay mi-
sali hendekte gitmek için yapılmış
bir taşıt mübarek.

Son zamanlarda tekerleklerin
pek derin bir hendeğe saplanma-
sından mı nedir, öğüt korusu
büsbütün ayyuka çıktı. Bu va-
veylayı dinlerken üç ayrı telden
tingirdatılan üç ayrı hava çalını-
yor kulağıma. Dertlerimizin tem-
eline konulan üç genel teşhis
ve gösterilen üç çözüm yolu var:

— Ulvi değerlere sırtımızı dö-
nüp maddeye tapar hale geldiği-
miz için ahlâk çöküntüsüne sü-
rüklandık. Ruh dünyasına daha
çok ağırlık vermeyi öğrenmeli-
yiz.

— Doğulu olmaktan kurtulama-
dığımız için hâlâ türlü akulsızlık-
lar içinde debeleniyoruz. Daha
Batılı olabilme çabasıyla Batı'dan
daha çok akıl almalyız.

— Yurdumuzda otorite kıtlığı
var; kimse kimseyi takmıyor. İn-
sanlara sözünü dinletebilecek,
«Benim dediğim doğrudur, bana
güvenip peşimden gelin» diyebi-
lecek önderler bulmalıyız.

Vatandaşlarımızın büyük ço-
ğunluğu bu üç havadan birine
kulak kabartmakta. Üçüne bir-
den aklı yatanlar da eksik değil.

Şimdi o biçim yurtdaşlarımızın
hepsine bir müjdem var: üç re-
çetenin üçüne de uygun ilaç sayı-
labilecek bir kimsenin adı geçti
elime.

Bu Lokman Hekim hârikası ka-
dın, insanların ruh dünyasına
gerçekten ağırlık veriyor... Batılı
mı? Batılı. (New-York'da mu-
kim)... Üstelik fazlasıyla otorite:
her şeyin doğrusunu bildiği-
ni ve her meselenin üstesinden
gelebileceğini iddia ediyor rahat-
ça.

Adı Madam Trisha.

New-York ahalisinin çoğu ta-
nır bu hatunu. Yüzünü televiz-
yonda görmüş, sesini radyoda
dinlemiş, adım gazetelerde oku-
muşlardır.

Madam Trisha artık reklâmını
milletlerarası alana da yaymaya
karar vermiş olmalı ki başka ül-
kelere ilân mektupları yollatma-
ya başlamış. Bunlardan biri de
benim adresime geldi.

Başlığı şöyle:

«RUHİ PSİŞİK KEHANET-
LER.»

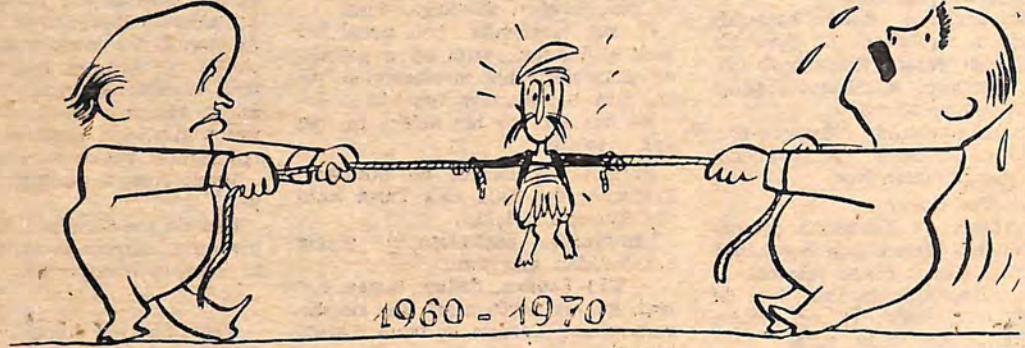
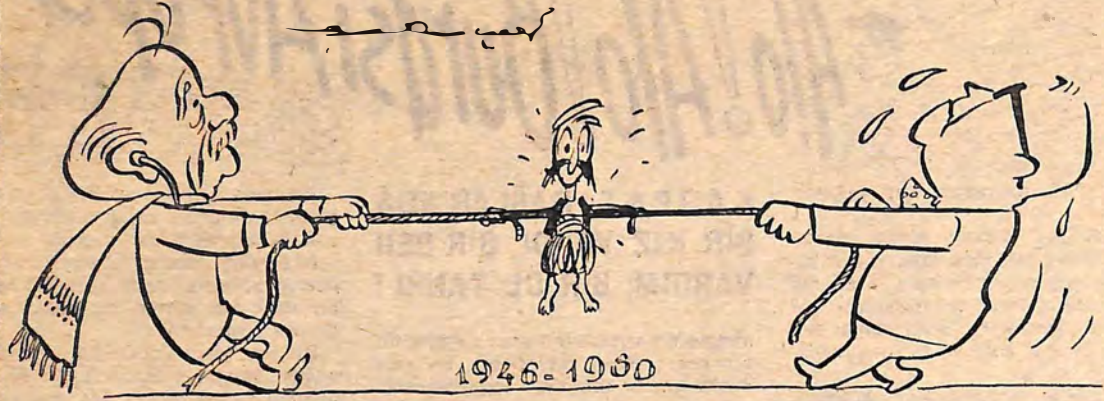
Altta, iri harflerle şu cümleler:

«Her konuda şaşmaz öğüt ve-
ririm — Bütün dertlerinizi bana
getirin — Mesele ne olursa olsun,
hemen çözerim.»

Mektup metninin özeti de şö-
yle:

«Sizin hayatınız benim için a-
çık bir kitap gibidir. Soracağınız
bütün sorulara derhal cevap ve-
rebilirim. Binlerce in-
sanı mutluluğa kavuşturmuşum-
dur; sizin de bütün dertlerinize
devâ bulmak işten değildir be-
nim için.

Dostlarınız, düşmanlarınız, çe-

ÇEKİŞENLER!

şitli rakipleriniz hakkında me-
rak ettiğiniz noktalar mı var? E-
şinizin yabut sevgilinizin size
sadık olup olmadığını mı öğren-
mek istiyorsunuz? Bu bilgileri
size kolayca verebileceğim gibi,
çok uzaklarda olan kimselerin bi-
le bütün davranışlarını ve düşün-
celerini kontrol altına almanızı,
hattâ onları kendi arzularınıza
yüzde yüz râm etmenizi mümkün
kılarım.

Hayatın her alanında verdiğim
öğütlerin yanlış çıktığı görülme-
miştir. En önemli iş adamları bi-
le bana akıl danışıyorlar. Düşman-
ları ezmek, rakipleri yenmek, her
tүrlü güçlüğü altetmek çok ko-
laydır benim için. Garanti veri-

yorum: dertleriniz ne kadar bü-
yük, durumunuz ne kadar karı-
şık, geleceğiniz ne kadar bulanık
olursa olsun, hayatınıza güneş
ışığı doldurabilirim!

Her gün (Pazar dahil) sabah
dokuzdan akşam dokuza kadar
açık. Adres: 571 Third Avenue,
New-York City.»

Nasıl, memleketimizin bugün-
kü durumunda tam aranan in-
san değil mi Madam Trisha?

Otorite ise otorite, Batı'dan i-
se Batı'dan, ruhçu ise ruhçu! Çe-
şitli reçete yazarlarımızı, hizip-
lerimizi, gruplarımızı murupla-
rımızı bu kadın da birleştirip
güneş ışığına itemezse kimse
itemez.

Şu güne kadar onca kılavuzu,
havariyi, akıldaneyi, allâmeyi de-
nedik de başımız göğe mi erdi?
Fırsatı kaçırmayalım, bir de Ma-
dam Trisha'yı deneyelim!

İşte adresini yazdım yukarıya.
Davranışların kontrol altına a-
lınması, rakiplerin yenilmesi,
dertlerin şıppadak çözümlemesi,
karışık durumların ve bulanık
geleceklerin içinden sıyrılıverme
imkânının bulunması için yarar-
lı olacağını unumaktayım; özelli-
kle Ankara'lı bunalım erbabının
dikkatine en derin saygılarımla
sunarım.

Refik ERDURAN

Yeni çöp arabaları hizmete girecek. — Gazeteler —

Alo! Alo! Burası Avrupa

ŞEMİ BELLİ

KARPAT dağlarına kar yağıyordu!

1-B 914 plâkalı siyah Mercedes'in silgeleri, lâpa lâpa yağan karı silip geçemiyordu ama, arabanın zincir takılmamış tekerlekleri bir metreye yakın karın doldurduğu yollardan rüzgâr hızıyla geçip gidebiliyordu.

Her halde nazarım değdi arabaya. Adını bilmediğim bir tepenin virajını dönceğimiz sırada lastikler patinaj yapmaya başladı!

Akşam üstünün hafif karanlığı nerdeyse bastı, basacaktı. Oysa biz bu saatlerde Braşov Eyaleti'nde olacaktık. Protokol kurallarının programı öyle düzenlenmişti.

Dünyanın neresinde olursanız olunuz, doğa, bir yerde hiçbir kuralı, hiçbir yasayı dinlemiyor.

Kar... Kar... Kar...

Her taraf kar... Kiliselerin çatısından, çam ağaçlarının tepesine kadar her yerde kalın bir kar tabakası...

Önde giden arabalardan biri de kalmıştı bizim gibi. İttiler, virajın öte yüzünde kayboldu, gitti!

Binbir güçlükle Karpaz dağlarının karlı virajlarından birini döndük ve bir tepenin başında kocaman bir binanın kapısına ulaştık.

Demir kapıyı bir sarışın genç kız açtı. Orta şekerli, orta boylu, çekirdekli Rize mandalinasını andıran bu sarışın taze, hemen kapının gerisindeki keten ayak kılıflarından bir çift uzattı.

Rumenceden başka hiçbir dil bilmiyor. Arabamın şoförü de demir kapının dışında kaldı ve demir kapı onun üstüne kilitlendi. Tercümanımız, protokola bağlı öteki dostlarımız, yol arkadaşlarımız, hiç kimse yok! Onlar biraz önce virajı dönen siyah Mercedes'lerin içindeydi; ve nereye sığındıklarını, nerede kaldıklarını bilmiyordum. Kar ve fırtına ekibimizi birbirinden koparmıştı.

Şoförün yumruklarıyla açtığı bu demir kapı, kocaman bir sığınak gibi, giriş kapısı mıydı, yoksa biraz ısınabilmek ve yol arkadaşlarımızı bulacağımız ana kadar bekleyebilmek için girdiğimiz bir kilise miydi? Bilmiyordum, bilemiyordum. Çünkü şoför de kendi dilinden başka dil bilmiyordu ve ben onun işaretlerine uyan bir robot gibiydim.

Peki, mademki burası bir bekleme yeri, ya da sığınak gibi bir binaydı şu koca dağın başında; o halde şoför niçin dışarda kalmıştı? Öylesine esrarlı bir dağ problemi ki, çözebilmek her babayığın kârı değil!

İnanın ki mizah yapmış olmak için, ya da espri olsun diye yazmıyorum.. mizah değil bu, aynıyle vakit!

Hiç Karpaz dağlarının ıssız bir virajında, karlı bir kış günü yolda kaldınız mı?... Kalabilirsiniz, önemli değil işin bu bölümü!... Hiç karlı dağların ıssız bir tepesinde kocaman ve esrarengiz bir yapının demir kapısı açılıp, yol arkadaşınız, şoförünüz dışarda, siz de demir kapının içinde kaldınız mı?... Kalabilirsiniz, bu da pek önemli değil!... Hiç ıssız bir dağın başındaki kocaman bir binanın demir kapısından girdikten sonra karşınıza orta şekerli, sarışın bir kız çıktı mı? Ve bu kız, siz kapıdan adımınızı atar atmaz kapıyı kapatıp kocaman demir sürgüleri arkadan sürgüledi mi?

İçinizdeki ve dışınızdaki hava şartlarını, yavaş yavaş bastıran akşam karanlığını, heyecanlarınızın baro-

KARPAT DAĞLARINDA BİR KIZ VARDI, BİR BEN VARDIM, BİR DE TANRI!

metresine vurduktan sonra düşünün bir kez: Neler duyarsınız, ne gibi kuşlara ve umutlara kapılırsınız?

Sarışın genç kızın uzattığı keten kılıfları ayaklarıma geçirdiğim an burasının bir müze, ya da bir kilise olabileceğini düşünüyordum.

O, sağ tarafımda.. ben uysal bir kedi gibi onun yarım adım gerisinde muhteşem bir merdivenden yukarılara tırmanmaya başladık.

Ne bir ses, ne bir nefes.. in, cin yok ortalarında...

Sarışın kız Türkçe de bilmiyor, Fransızca da. Kala kala Tanrı kalıyor konuşmak için.

Umutlarımı, kuşklarımın zincir halkasından çıkardım:

— Ulu Tanrım, dedim, burası neresi, bu kız neyin nesini? Ben ne durumdayım? Yardım et bana Yarabim!...

Allah darda kalanların yardımcısıdır. Cevabını hemen sezinledim:

— Burası Karpaz dağlarının ıssız bir tepesi! Bu kız, içine girdiğin kocaman yapının kızı!... Ve sen iyi durumdusun şu anda, yardıma ihtiyacın yok!...

Bu düşünceler içindeyken binanın bilmem kaçını çıkışmış. Geniş salonlardan, dehliz gibi koridorlardan geçiyoruz sarışın kızla beraber. Ne o konuşuyor, ne ben bir şey sormaya cesaret edebiliyorum. Jestlerin ve mimiklerin akıntısına kapılmış gidiyoruz...

Gidiyoruz ama.. burası kiliseye de benzemiyor. Muhteşem, ipeklerle kaplı yatak odaları.. oyma, kabartma ağaçlarla nakış nakış işlenmiş oda takımları, salon eşyaları.. duvarlarda yarı çıplak, yarı giyinik tablolar.. yanımdaki kızın işaretlerine mi baksam, çevremdeki azamet ve ihtişamın özelliklerine ve güzelliklerine mi... Şaşırıdım kaldım...

Bir yere götürüyor kız, bir yere götürüyor ama.. söyleyemiyor.. dili yok ki tazeceğin, ne yapsın...

İşte yine insanı heyecandan ürperten kocaman tabloların süslediği bir salondan geçtik, bir başka merdivene tırmandık.

Bir an yine kulak kabartıyorum etrafa. Hayır!... Bizim ayak seslerimizden başka hiçbir ses yok çevrede... Ama, biraz sonra her halde bu esrarlı yürüyüş bitecek... Belki geçtiğimiz salonlardan daha muhteşem bir salonun ipek kadife perdeleri aralanacak, bir koridorun bitiminde, ya da bir kapının ışığında gözlerimizi kamaştıran huriler, periler çıkacak ansızın... Harlı ateşlerin ısıttığı şöminelerin başında gözleri ısıltı ısıltı birileri yaklaşacak bize doğru...

Umut fukara ekmeği, ye Memet, ye!...

Ben de masallardaki kadar renkli bir umut evreninde fukara ekmeğini kemirip duruyorum.

Yeni bir merdiveni tırmanmaya başlamıştık ki üst kattan ayak sesleri duymaya başladım. Masalın en heyecanlı, en tatlı bölümüne geldiğimiz belliydi.. şu birkaç basamak merdiveni de tırmanınca ya Hint padişahının kızı, ya da Çin padişahının kızı... diye aklımdan geçirmeme fırsat kalmadan yol göstericim olan sarışın, eliyle sağ taraftaki koridoru işaret etti.

Kulaklarım ayak sesinden başka sesler de duymaya başlamıştı. Vazgeçtik Hint padişahının, Çin padişahının kızından, Kongo padişahının kızına da fittim, Küvety Emirinin cariyelerine de.. hattâ amortiye bile razi olacaktım nerdeyse... Olacaktım ama geç kalmıştım...

Gerçekten bir koridorun bitiminde sevimli, güleç yüzü bir gölgenin ve onu izleyen bir kalabalığın bu tarafa doğru ağır ağır yaklaştıklarını hissettim.

Gözlerim loş aydınlık içinde yaklaşan gölgeyi seçmeye çalıştı bütün dikkati ile.

Karşılaştığım insan kimdi bilmiyor musunuz: Ankara Belediye Başkanı sayın Ekrem Barlas... Ve Türk delegasyonunu Braşov'a götürürken bu eski ve tarihi sarayı da gezdirmek isteyen Bükreş Belediyesi yetkilileri...

İMAM'IN KARISI ANCAK İMAM'I İLGİLENDİRİR

Bükreş'te ilk ziyaret ettiğim basın teşekkülü «Information» gazetesinin ofisiydi.

Gazetenin Başredaktörü Mircea Manea, 300.000 tirajlı gazetesinin kapışılarak satıldığını, hattâ bazı kimşelerin birkaç gazeteyi birden aldığını söylüyordu.

Bunun sırrını öğrenmek istedim. Başredaktörün cevabını tercüman dostum bana şu cümlelerle ulaştırdı:

— Başredaktör, Cenab-ı Âlisi'ne diyorlar ki: Kısa yazmak zordur. Biz bu zorluğa katlanır, tüm haberlerimizi kısa yazarız. En çok okunan haberleri veriz sadece.

— Nelerdir Romanya'da en çok okunan haberler?

— İç politika haberleri ve ekonomik piyasa haberleridir!

— Liz Taylor'un seksüel bir skandalı, ya da Kraliçe Süreyya'nın günlük hayatında geçen politika dışı bir olay, Rumen okuyucusunu ilgilendirmesini mi?

— Hayır!

— Pekiyi, bir imam'ın karısının sahneye çıkması, şantözlüğe başlaması?

— Hayır!

— Eğer imam ve karısı kendi ülkenizden, meselâ Bükreş'ten birleri ise?

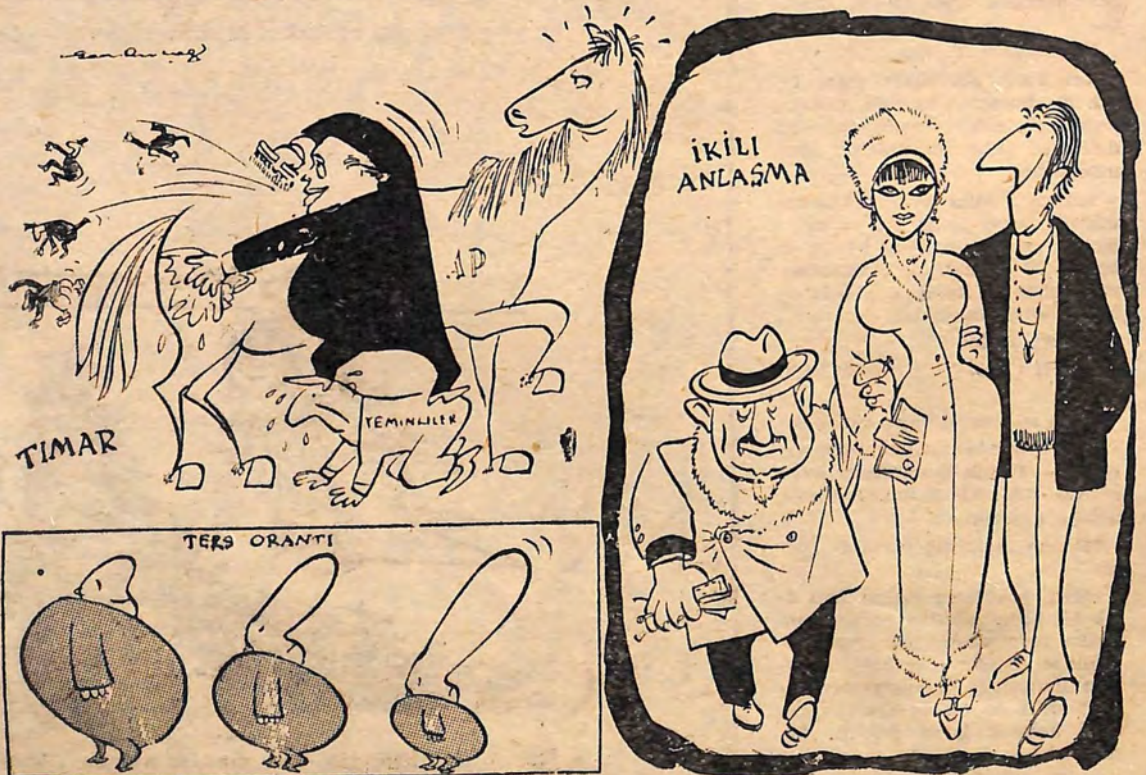
— Yine hayır!... İmamın karısı ancak imam'ı ilgilendirir. Toplumu ilgilendiren genel bir yönü yoktur!

Anladım ki, bu Rumenler gazetecilikten de pek anlamıyorlar. Türkiye'ye gelip de biraz bizim günlük gazetelerimizde staj yapsalar çok eğlenceli olacak. En ağırbaşlı geçinen gazetelerimizin bile, imam'ın karısının isminin ve resminin nasıl sürmanşet çekildiğini, dolandırıcı Sütlün Osman'ın hayatının en sosyalist geçinen gazetelerimizde nasıl seri halinde yayınlandığını gör-seler, okuyabilseler, birazcık gazetecilik öğrenirlerdi bizden.. ve an-lar-lardı «İmam'ın karısı», yalnız imam'ı mı ilgilendiriyor, yoksa...

Şemsi BELLİ

Gelecek sayıda :

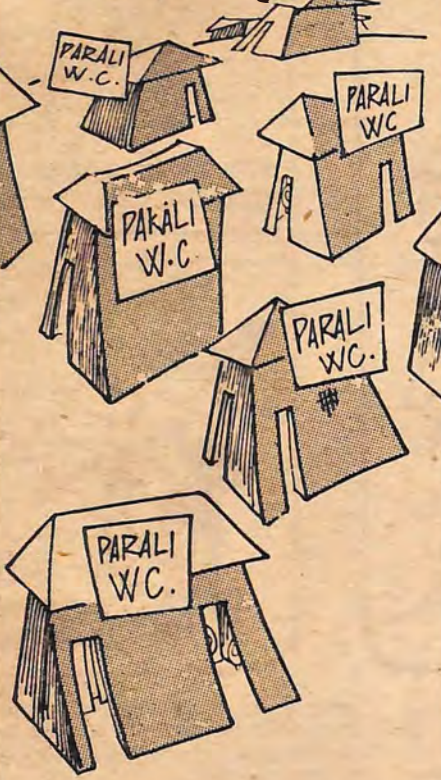
Braşov eyaletinde «Tın tın - tını-mini hanım»

ayna

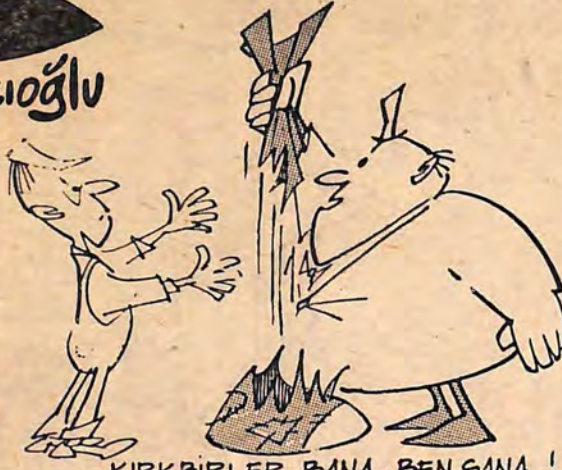
Semih Balcıoğlu

— Belediye arsalarını değerlendir-
meye çalışıyor. —

YAZISIZ

— Her işçiye mesken kredisi verilecek. —

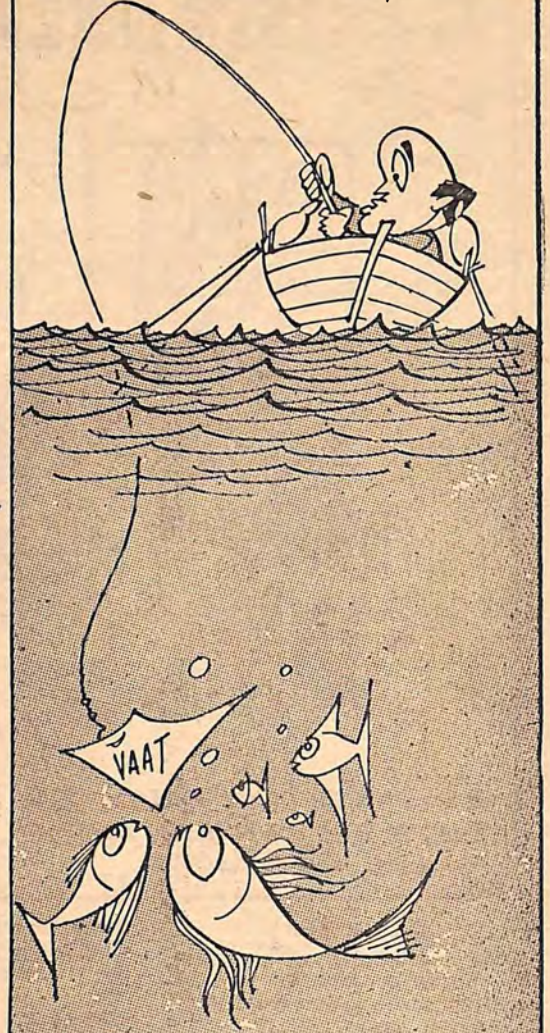

— Doktorlar fazla mesai ücreti alacak. —

— SEN BURADA İYİLEŞEMEZSİN, MUAYENEHA-
NEME GEL !.

— Milletvekili Açı devam ediyor. —

YAZISIZ

PAZARTESİ

Bir garip durum

Haftamıza iç açıcı olaylar, yüzleri aydınlatıcı esprilerle başlamak isterdik ama, totoda onüçü tutturmak, olayın neşesini bulmaktan daha kolay oldu son günlerde.

İşte bir kaç:

«Bandırma seferine çıkan Denizcilik Bankasının Marakaz vapuru, bir kere daha yolda kaldı!»

«Bilinmeyen bir nedenle Amasya Kız Öğretmen Okulu tamamen yandı!»

«Toy uçağı mecburi iniş yaptı!»

«Sakarya taşı, çevreye yayılan sular on milyonluk zarara yol açtı!»

«Kabataş iskelesi çöktü!»

«Amasya şilebi battı!»

«Tez uçağı tarlaya saplandı!»

«THY'nın otobüsü, Londra asfaltında takla attı!»

Bir garip durum ki, akıl alacak gibi değil! Aslında hükümetleri saracak, dağıtacak, istifaya zorlayacak olaylardır bunlar. Fakat kahırlarından olacak, batmak, yanmak, düşmek için hükümetin istifa etmesini bekliyor bizim vapurlar, okullar, uçaklar! Baksanıza kimi çöküyor, kimi batıyor, kimi durup dururken takla atıyor! Olmaları gerekirken kamu hizmetinde birer devlet malı, haspaları sanırsınız çekilen hükümetin koltuğunu yitirmiş Bakanları!

SALI

Başka türlü çıkamaz ki...

Evi sekiz kere soyulan polisin işi ne son verilmiş.

ABD'nin, Wisconsin eyaletinde geçiyor olay.

Hani insanın soracağı geliyor: «Sekiz kere soyulan ev polisin değil de

bir başkasının olaydı kime ne ceza verirdi?»

Ama diyeceksiniz ki, ülkesine göre değişir bu. Yukarıdaki örneğe bakılırsa, ABD'nde sorumlu memurların hepsini sürerlerdi. Avrupa'da belki zararı, bir evi koruyamayan memurlara ödetirlerdi. Bizim burarlarda soyulan vatandaş karakola getirirler, allem eder, kalem eder «evimi kendim soydum» dedirtirlerdi!

ÇARŞAMBA

İstekler ve gerçekler

CHP., Demirel'siz hükümet istiyor.

YTP., Demirel'siz koalisyon istiyor.

41'ler, Demirel'siz AP. istiyor.

Demirel ise ilk kez hasımlarıyla aynı fikirde...

Malûm, iktidara geldiği günden beri o da, muhalefetsiz demokrasi istiyor!

PERŞEMBE

Moda

Ne cevahir yumurtlayacaklar diye hep politikacıların ağızlarından çıkacak kelimeleri bekleyecek değiliz a! Kendimize başka konular arayalım biraz da...

İşte bir toplum haberi: İstanbul sosyetesinde başlayan göbek atma salgını, Ankara'ya sıçramış.

Sosyetenin göbek çalkalamayı moda haline getirmesine bir diyeceğimiz yok ya, salgının sıradığı yer dikkatimizi çekti. Bildiğimiz kadarıyla eskiden göbek atmak isteyenler değil, göbek yapmak isteyenler koşardı Ankara'ya. Demek bundan böyle modacıların azizliğine uğrayacak seçim sandığından çıkan temsilcilerimiz. Ve onların şakır şakır atacakları göbeklerle özlediğimiz seviyeye çıkar inşallah memleketimiz!

CUMA

Yerinde karar

Belediyemiz bir yandan İstanbul halkına gülmeyi yasaklarken, bir yandan müjdeyi veriyor: «Şehre on genel helâ daha yapılacak.»

Ve böylece doksansekiye çıkacakmış kentimizin helâ sayısı.

Eh, iyi kötü kurtardık paçayı demektir. Artık başka seslerin arasında kaynar gider sıkışan vatandaşın kahkahası!

CUMARTESİ

Bize soran yok

Demirel'in üçüncü kabinesi Meclisten gliven oyu alamazsa, ya da hazırlanacak yeni bütçe yeterli oyu sağlayamazsa ne olacak?

İşte son günlerin en önemli tartışması bu...

AP'liler, «Yeni seçimlere gidilir» diyor, fakat buna muhalefet itiraz ediyor. Bağımlı, bağımsız, AP. dışındaki bütün milletvekillerinin seçime karşı oluşlarının nedeni de şu: «E-kim seçiminde dünyanın parasını harcayan, dünyanın borcuna giren milletvekilleri, yeni bir rizikoya katlanmaz!»

Aman katlanmayın! Zira siz katlansanız bile, yılda iki seçime, dünyanın çenesine, bizim zavallı kafacıklarımız dayanmaz!

Ne yapalım, gerçek bu... Herkesin kendi çıkarına baktığı bir dünyada siz kesenizi düşünüyorsunuz, biz kafamız!...

PAZAR

Kim kimi tanıyor ki?

Belediye, simite yapılan on kuruluş zammı tanımıyor!

Ama zamlı satış devam ediyor.

Trafik Müdürlüğü, minibüsçülerin ücretlere yaptığı zammı tanımıyor!

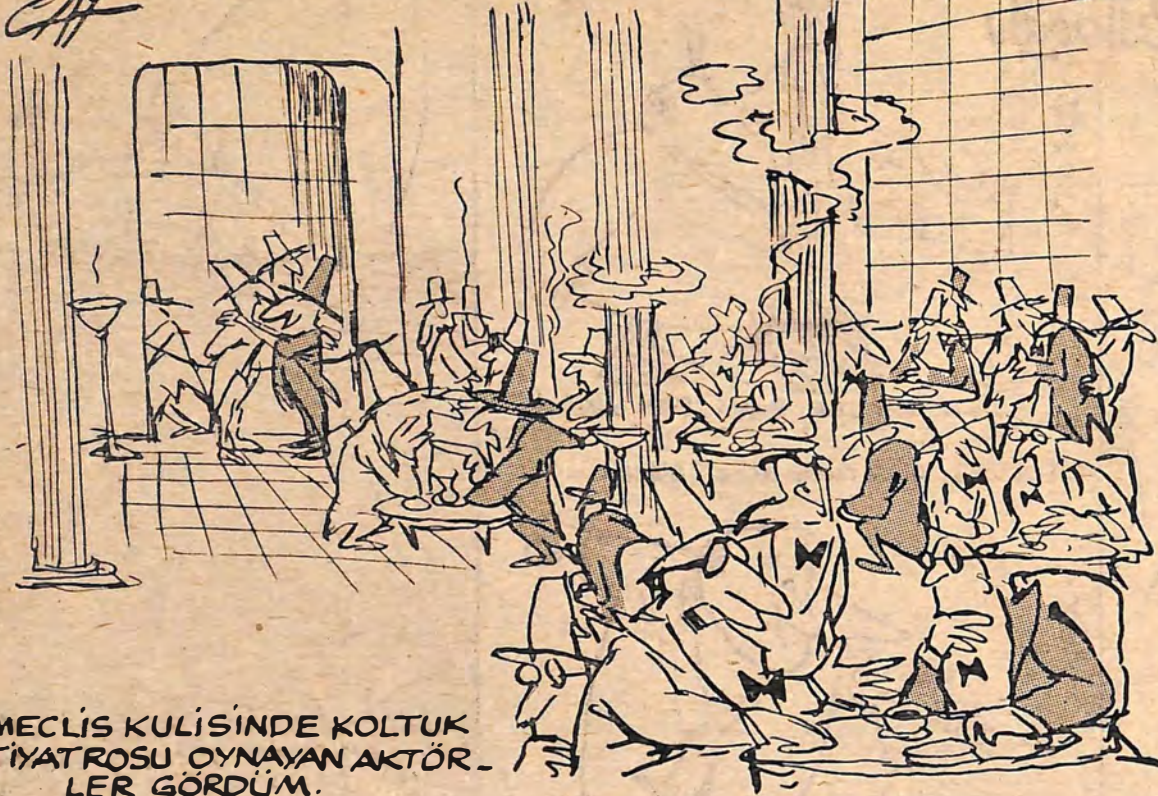
Ama ücretler zamlı tarife üzerinden alınıyor.

Danıştay, bütçe açığını kapatmak amacıyla hükümetin, tüketim maddelerine yapmak istediği zammı tanımıyor!

Fakat sağolsun tüccarımız, üreticimiz... Kabine buhranından doğan hükümet yokluğunu hiç hissettirmede bize. Dilediği maddeye dilediği zammı koyuyor!

MECLİSTE NELER GÖRDÜM

CAF

MECLİS KULİSİNDE KOLTUK
TİYATROSU OYNAYAN AKTÖR-
LER GÖRDÜM.

UÇ GÜNLER

Ankara uç günler yaşıyor Akba-
bam. Sıkılmaya vaktimiz yok dur-
gunluktan her zaman olduğu gibi...
Hızlı günler yaşıyor...

Her bir Anara'nın kulağı radyo-
ya, gözü gazetelere asılı. Bayram
geldi geçti, bayram olduğunu anla-
madan...

ANADOLU KULÜBÜNDE:

Parlamento kapalı olduğu sürece,
«hızlılığı» Anadolu Kulübünde gör-
dük. Lokanta hıncanın dolu, beyaz
oyluyla, kırmızı oyluyla. Lokanta
dışı da öyle. Oyun salonlarında oyun
oynanmıyor, tartışılıyor. İkinci Dün-
ya Savaşında Ankara yine hızlı gün-
ler yaşıyordu, azıcık bugünkünden
değişik. Müttelik diplomatları da,
mihver diplomatları da, davetlerde
toslaşıyorlardı, ama birbirini se-
lamlamaktan kaçınıyorlardı. Bugün
politikacıların çoğu öyle. Beyaz oy-
luların çoğuyla, kırmızı oylular biri-
birlerini görmüyor gibi çoğu zaman.

Belki yakın çevre «pazarlığa girişti»
sanmasın diye. Peki dünya sadece
politika üzre mi dönüyor? Ahbaplık
diye bir şey yok mu politikanın dı-
şında?... İster alaca oy veririm, ister
bulaca, kiminle istersem de ahbap-
lık edemez miyim?...

O akşam da Anadolu Kulübündey-
dim. «En hızlı akşam». Çok uğulda-
şıyordu Anadolu Kulübü. Yemek salo-
nunda bütün masalar doluydu. Yi-
yicilerin üçte biri de kuzu karski yi-
yordu, Anadolu Kulübündeki yemek-
lerin en başarılısı. Oylar atılmıştı.
Kaderin zarları da... Birden, bir ge-
nel «baş kaldırma» oldu. Önlerinde-
ki kuzu karski'den başlarını kaldı-
rdılar. Başka türlü baş kaldırma de-
ğil. Kabinenin üçte biri içeriye girdi.
Duygularını deşmek için yüzlerini
deştim. En iyi tanıdığımın yüzünü
deştim daha doğrusu, Turhan Bil-
gin'in. Çok sâkindi. Çok şıktı... Ö-
bür kabine üyeleri, özlerine bir tu-
tum imal etmeye ve onu sergileme-
ye çalışıyorlardı.

Günün en aşınmış cümlesi, günün
değil son haftaların: «226'yı tuttu-
rurlar mı tutturamazlar mı?...»

Tuttururlar tutturamazlar, vatan
sağolsun... O kadar dramatikleştir-
meye lüzum yok...

Bozbeyle'den başka, «büyüklerin»
çoğu başkentte geçirdi bayramı. Ö-
yle, İstanbul'lamlarda, Bursa'lama-
larda bulunmadılar. Politika kaza-
nından pek uzaklaşmak istemiyordu
kimse. Sonucu bugünden söyleyebi-
lirim amma, ne o tarafla, ne bu ta-
rafla ilişkilerimin şeker renklesme-
sini istemiyorum da ondan susmayı
seçiyorum. Yoksa her şey gün gibi
belli... Gelişi çarşambadan belli per-
pembe gibi bellil...

ŞEYH BEDRETTİN:

Çarpık salonlu Ast Tiyatrosunun
son sırasında, topuzlu bir hanım,
sahnedeki, ufukları tarayıcı bakışlı,
Şeyh Bedrettin'e sevgisini, elle ve a-
ğızla belirtiyordu. O kadar belirti-

yordu ki, bir ön sıradaki, tahammül-
süz bir bey (bugünlerde hepimiz bir
hayli tahammülsüzleştik) sert bir çı-
kış yaptı dönüp:

«— Düşüncelerinizi evde söylersin-
niz.»

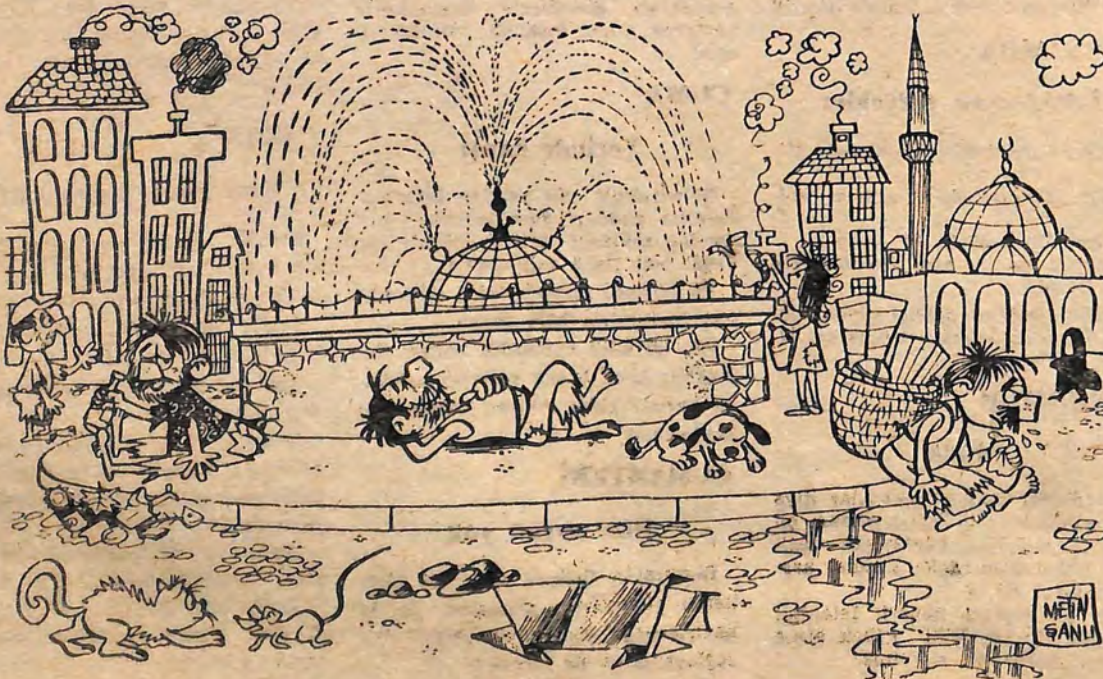
Topuzlu hanım pek aldırmadı. Az-
cık daha barışsever eşi, selâmeti
koltuğunda büzülebildiği kadar büz-
ülmede buldu. Olunda yer yer bö-
yle sahneçikler oluyordu. Alkış, tas-
vip hâkimdi ama.

Hımm... Muhakkak ki konu çok
ilginç, o kadar ilginç ki, o «müsa-
mere eseri» bile tam ykamamış ko-
nuyu... Ayyy, yine kılıçlar çekile-
cek bana karşı...

Biliyorsunuz Şeyh Bedrettin'i, Si-
mavna kadısı hani, Musa Çelebi za-
manında... Hızlı fikirli, büyük yü-
rekli Şeyh Bedrettin, daha böyle şey-
ler moda olmadan «Vâridat» adlı ya-
zının sahibi. Sonunda astırılmış ha-
ni, beşinci Osmanlı hükümdarı Meh-
met Çelebi tarafından...

Eser, diyorum ya, uzun tiradlı bir

İstanbul şehrinin çeşitli yerlerine dört süs havuzu daha konulacak. — Gazeteler —

İstanbul'u süsleyenler!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MAKS

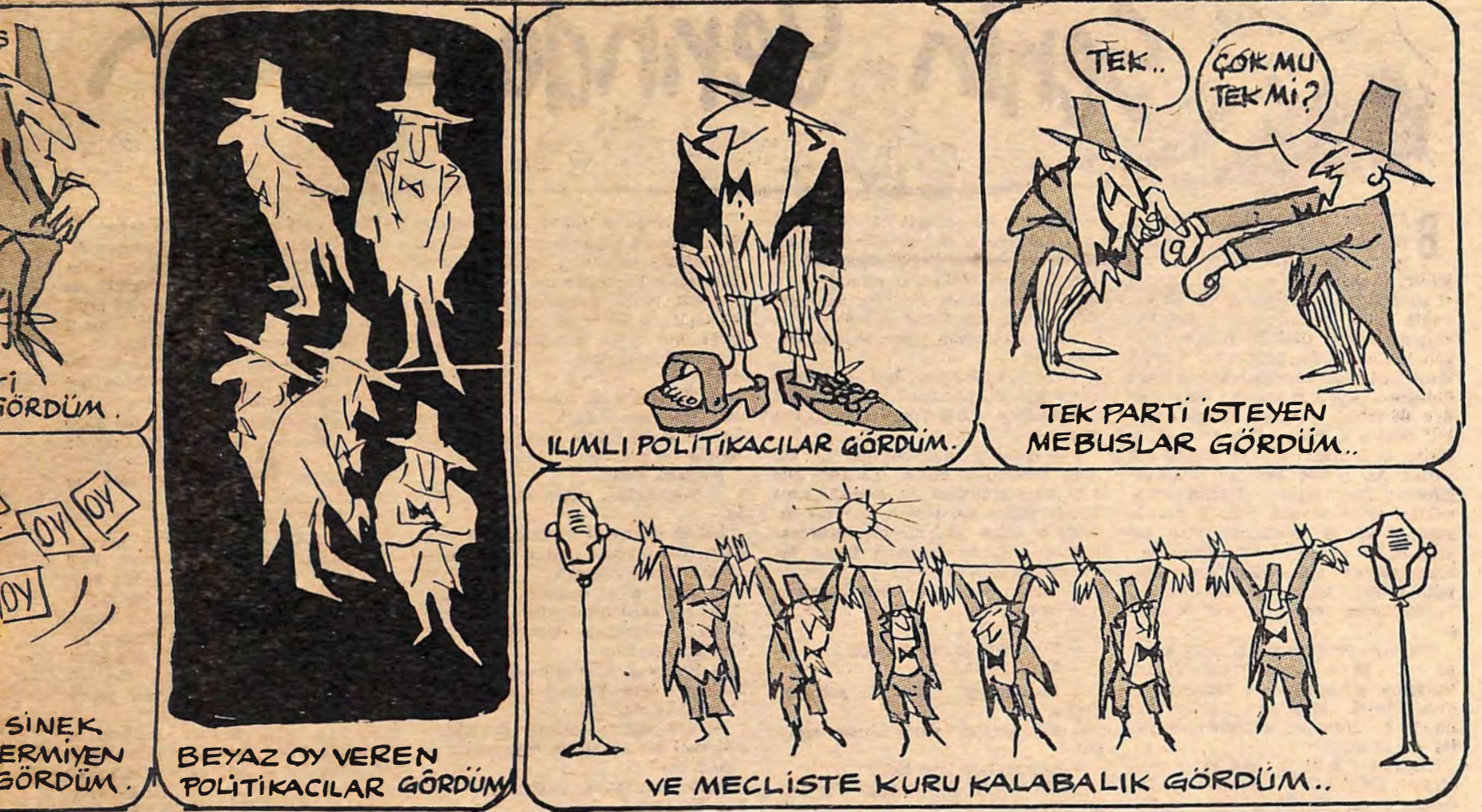
Nerede görürsem mini eteği
Bıkıp usanmadan bakasım gelir.
Bir de sorarsanız maks eteği
Tutup da «cart» diye yırtasım gelir.

Mini modasını bir yana atan,
Eteği topuğa kadar uzatan,
Miniyi bırakıp maksıyı satan
Bütün butikleri yikasım gelir.

İcat edenleri Allah da yaksın,
Ömrünce miniyi hasret bırakırım,
Hic bacak görmesin, resmine baksın
Deyip maksileri yakasım gelir.

Kasten çektirirler bize acıyı,
Giyenler andırır bir umacıyı,
Maksiyi çıkaran o modacıyı
Görsem boğazımı sıkasım gelir.

Maksiyle kız seçmek bekâra çok zor;
Bacağı çarpık mı; ona, buna sor;
Eğri büğrü bacak evlenince kor...
O zaman maksıyı çarpasım gelir.

müsamere. Aksiyon dramatik derecelenmemiş, basamaklandırılmamış. Tarihi olayların bir melodramatik sıralanması. Oyun... Üç buutlu hattâ dört, olmayan bir eserde ne oynasın artist, iyi artist de olsa... Kahraman, her dakika kahraman olacak, gözleri uzaklara dikik, hiçbir zafırsız. Kral, kralcılık oynayacak, sert, şiddetli. Hain, haincilik oynayacak, son derece «kabuktan» bazı manevralarla... Ve seyirci oyuna değil, politik eğilimine göre, alkışlayacak... Zaten beni bu tutum öldürür... Si-zi?...

Fakat, sevdiğim bir kişiliği olan Şeyh Bedrettin'i, bana hatırlattığı için birdenbire, yine memnun çıktım AST Tiyatrosundan.

Son sıradaki topuzlu hanımla bir ön sıradaki bey hâlâ birbirleriyle bakış saldırsındaydılar. Hanımın

kocası hâlâ koltuğunda büzülebildiği kadar büzülmüş, bir iğne deliği kadar olmuştu nerdeyse...

BÜTÜN ANKARA ORDA BULUŞUYOR :

Eskiden Ankara'nın, eski dediğim zaman iki sene önce, bir Cemal Babası vardı.. babacan. «Cemal Baba» hem kendi ismiydi hem lokantasının. Önce Rüzgârlı Sokak'taydı. Sonra imar dendi, iskân dendi, yıkıldı. Yenişehir'e taşındı, havasını bulamadı. Sonra Cemal Baba öldü. Ve kaybetti sihrini lokanta.

Bütün Ankara buluşmaya başlamıştı «Cemal Baba» da. Balık lokantasıydı. Şimdi «Liman» da buluşuyor.

İçeriye girer girmez, kocaman ağızlı bir fırın, gözünüzü ve içinizi i-

sitiyordu, yalama alevli... Birtakım gölgeler, o aleve bir şeyler sokuşturuyordu kokulu, bir şeyler çıkarıyorlardı o alevden yine kokulu... Tuğla üzerinde fırınlanmış balıklar-mış, buruk bir ince kâğıda yapışık...

Şişkin karınlı küçük ekmekler masalara dağıtılıyordu. Bir de «eşken dörtkenar» ca kesilmiş (bu bizim Fatma'nın geometri kitabının deyimi), mısır ekmekleri vardı. Fırın, kıpkırmızı, dil dil hırılıyordu, girenin yüzüne sıcaklıklar ve kızılıklar vurup...

Bir masada, Meclis Başkanı Boz-beyli oturuyordu; hanımı ve başka bir çiftle birlikte, sâkin, ölçülü... Muhakkak bir şey eleştiriyordu, belki önündeki yemeği... Bir kenarda, ak saçlı Van milletvekili Kinyaz Kartal üç arkadaşıyla beraberdi. Üç

arkadaşı üç çocuktı, uyanık yüzü. Bir tanesi:

«— Kinyaz amcaaaa» diye çınlıyordu, «hamsili pilâv isterim...»

Hamsili pilâv, gergin Ankara'nın, son moda yemeği...

Geçen gün, Dışişleri Bakanı Çağlayangil de onu aramış aramış bulamamış. Nerelerde aramış ki? ...

Orta masaların birinde, «kırmızı oylulardan» Şâdi Pehlivanoglu bir deriini tartışmaya dalmıştı bir arkadaşla, yediğini içtiğini bilmeyecek kadar, kendini kaptırmış...

Ankara böyle işte: Bütün ünlüleri bir arada görebilirsiniz.

Ve bütün ünlüler de politikadan gayri bir şey konuşamaz oldular, göynü ısıtan bir fırın alevi karşısında bile, damağı safalandıran bir hamsi pilâvı önünde bile... Monotonlaştı hayat... Herkescağız büyük büyük büyük dâvalara sapalı!...

Nimet ARZIK

— Koş, bak bakalım... Baban, kiralık bir ev buldu galiba!..
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mukadder ÖZAKMAN

ETEK!

Mevzun bacaklara olur mu inat? Güzelim miniyi tut sandığa at, Rahibelik ise maksiden murat, Maksinin hakkından makasım gelir.

Zarar sıhhatine ve kesesine, Gelelim estetik meselesine; Maksi eteklerin tüm çevresine Ampuller ve ziller takasım gelir.

Maksi etek benden sınıfta kalır, Ağzıyla kuş tutsa zayıf not alır, Etek uzadıkça notlar azalır, Maksiye sıfırı basasım gelir.

Maksi etekleri yolu süpürür; Bir mini görmesin; kızar, köpürür; Ayağı dolaşır, yere düşürür; Maksiyi maytaba alasım gelir.

Mukadder diyor ki: Maksi tutarsa, Etekler topuğa kadar uzarsa, Dünyada her yanı maksî sararsa, O zaman Merih'e kaçasım gelir.

Senin Yerinde olsam

VEDAT SAYGEL

BAYRAMIN yaklaştığını, ya da geldiğini anlamak, bizim sokakta oturanlar için hiç de güç değildir. Oysa merak edip ne takvime el süreriz, ne de sağda solda bu konuyla ilgili konuşmaları dinleriz. «İşportacıların diledikleri yere tezgâh kurmasından, halkın bu tezgâhların başlarına dolmasından bayram olduğunu anlıyorsunuzdur her halde» dersiniz, Tanrıya binlerce şükür alımla satımla bir ilgisi yoktur bizim orahların. Çünkü sokağımız vardır da, piring tarlasını andırıldığından işportacıların tezgâh kuracakları kuru bir yer yoktur! Haydi yapılar etiller mallarını yine de sergilediler desek, hiç birimizin cebinde ekmek parasından başka metelik yoktur! Hoş, çoğumuz onu da bakkallardan veresiye alırız ya, neyse...

Başımızı pencereden çıkarıp komşu evleri şöyle bir süzmemiz, hangi bayrama girmek üzere bulunduğumuzu, hattâ hangi ayın kaçınıcı gününde olduğumuzu anlamamıza yeter de artar!

Küçük bir memur olan karşı evin kiracısı Hamdi bey sigaraları ortalarından kesip, ağızlıkla yarım yarım içmeye başladı mı, hiç şaşmaz: Ayın ya onaltısıdır, ya onyedisi!... Mübarek adam, zaman ölçüsüdür sanki. Ay başında filtrelisini alır, Yenice, Bahar, Bafra derken ayın onunda Birinci'ye kalır! Onbeşinden sonra «Öksürtüyor meret!» diye söyleyerek tütününü azaltır; bakkal Tekel maddelerini veresiye vermediği için maşa bir hafta kala sigarayı toptan bırakır!

Yakınıımızdaki fabrikaların birinde çalışan dokumacı İbrahim'in bacası tütüyorsa, ikinci cemre düştü demektir! İki ton odunla, üçüncü cemreyi bir türlü getiremez garip! Bayramların cinsini bizim evden anlar sokak halkı. Vergi dairesinde görevli tahakkuk memuru Hasan bey günlerden pazar olmadığı halde öğle yemeğinden sonra divana uzanıp kestirmeye başladı mı, garanti milli bayramlarımızdan biridir gelen! Sağolsun, bayram mayram dinlemez üst kat komşumuz. Karnını doyurup kafayı vurdu mu, dairedeki işine evinde devam eder!

Gelenin dinî bayramlardan biri olduğunu anlamak için de, bizim su-rata bakmak kâfidir! Asıldıkça asılır, somurttukça somurtur kâfir! Bayramın kokusunu ben karşılaştığım eşten, dosttan, arkadaştan alırım, kaç gün kaldığını millet suratından anlar!

Duyularım mı zayıfladı ne, koku almakta epey geciktim bu kez. Arife gelmiş çatmış haberim yok! Eğer annem:

— Karışmak gibi olmasın ama, senin yerinde olsam her şeyi bir tarafa bırakırdım, hiç olmazsa çocuklara birer pantolon alırdım, demeseydi bayramın geldiğinden yine haberim olmayacaktı!

Utangaçlık korku karışımı bir duyguyla başladım ne halt edeceğimi düşünmeye... Dert sadece çocukların pantolonları olsa, «Boşver» dersin. «Bir bayram daha idare etsinler.»

Oysa gırtlığa kadar borca girmişsin, yollarını kesen alacaklılara her seferinde, «Bir kısmını bu ay mutlak vereceğim» dediğin halde yıllardır kimseye metelik ödemediğin; cebindeki para pantolona değil, bir kutu şeker almaya yetmez! El öpmeye gelen çocuk çocuğa dağıtsan, bekçisine çöpçüsüne kalmaz, evde yokmuş numarası yapıp gelenlere gö-

rünmesen, bu parayla bayram süresince sigarayla ekmek bile alınmaz! Kaldı ki, bizim alacaklıların ilk işleri bayram namazına gitmektir, ikinci işleri kendi evlerine uğramadan bizim ensemizde bitmektir!

İçimi döktüğüm yakın arkadaşlardan biri:

— Aklına şaşayım, dedi. Bir incir çekirdeği doldurmayan şeyleri dert edineceğine, bayramı başka yerde geçirsene.

Bir yakınına içini boşalttı mı, bayağı rahatlıyor insan. Nitekim her şeyi akıl etmişim de, alacaklıların çenelerinden kurtulmak için bir tanıdığın evine gizlenmeyi düşünmemiştim. Ağzımı açmama fırsat bırakmadan devam etti:

— Senin yerinde olsam bayramı bile beklemem.

— Ne yaparsın?

— Toplarım çokluk çocuğu...

— Toplarsın?...

— Hazırlarım bavulu, yolluğu, doğru...

— Bir akraba evinde alırsın soluğu!

Suratıma ters ters baktı:

— Bir evden çıkıp başka bir eve mi gidersin yâni?

— Bu durumda başka nereye gidebilirim?

— İnsan istedikten sonra gidecek yer mi yok? Meselâââ...

Düşünmeyi bırakıp sordu:

— Uludağ'a çıktın mı hiç?

Dağdan bayırdan bahsedince, söyleceklerini anlar gibi oldum. İçinde bulunduğum sıkışık durumdan kurtulmanın, silâhlı soygun yapmakla mümkün olduğuna inanmıştım demek. «Hayır» anlamında kaldırdım kaşlarımı.

— Tamamaam. Senin yerinde olsam çıkarım Uludağ'a...

— Alırsın mavzeri eline...

— Atıcılığa merakın varsa alırsın elbet. Kayak yapanlara bakarsın, çocuklarıyla oynarsın, hayatın tadını çıkarırsın be kardeşim!

Çekti, gitti. Arkasından bildiğim bütün küfürleri sıralarken ensemde biten bir başka arkadaş:

— Hayrola, dedi, bu küfürler ki-me?

— Kime olacak, dedim, parasızlıktan tut, alacaklılara; yaşamaktan tut, dost bildiğin insanlara kadar aklına ne gelirse...

Koluma girdi:

— Sinirlenme, sâkin ol... Gel söyle...

Bahar günlerini andıran ılık rüzgârlı, bol güneşli parka girip, sıralardan birine oturdum:

— Şimdi anlat bakalım derdini.

Bir bir anlattım derdimi. Çok duyulandı. Gözlerinin ıslaklığını elinin tersiyle silerken:

— Hakkısın, diye mırıldandı. Çok hakkısın. Ama küfürle halledilecek bir mesele değil ki...

— Yok canım, küfürü yokluktan çok eski bir arkadaşta ediyordum.

— Kime?...

İsmi söyleydim, tanıdı.

— Ne yaptın?

— Ne yapacak? Adam sandık, derdimizi açtık, dinler göründü, ardından da alay eder gibi Uludağ'a çıkmamı salık verdi!

Şaşırdı bizim arkadaş:

— Eee, kızacak ne var bunda? Üstündeki bu moral çöküntüsünden kurtulmak için bulunduğun semtten bir süre uzaklaşmak kötü fikir değil hani... Senin yerinde olsam, yabana atmazdım söylediklerini. Ev halkını toplar, giderdim anasını satayım!

Küfür etmemeye çalışarak kalktım yanından:

— Yahu koca dağ bu... Yorgunluk-

tan ölmesek, soğuktan donarız!

— Bu kıyafetle çıkarsan elbet donarsın, demez mi? Çocukları sımsıkı giydirdin mi, ayağına kürklü botu geçirdin mi, ayı postundan yapılmış gocuğu taktın mı sırtına, ne ti-pi işler kardeşim, ne fırtına!

— Ulan alay mı ediyorsun be! Durumumu anlatmadım mı? Para nerede? diyecek oldum.

— Haydi canım, diye kesti sözümü. Dağı dolaşmak da parayla değil ya...

— Yahu soğuktan donmasak, ağıktan gideriz!

— İlahi... diye güldü. Orasını Doğu'nun kuş uçmaz kervan geçmez dağları mı sandın? Sadece ismi «Dağ»... Aslında modern bir köydür. Uykun mu geldi? Gir bir motale uyu! Karnın mı acıktı? İn lokantasına, kibar garsonların hizmet ettikleri pırıl pırıl salonda dilediğini ye. Et iste, et gelsin; süt iste, süt gelsin! Üşenirsen aç telefonu, yemâğın yatağına gelsin!

Eh, ya bizim dostlar tozutmıştu, ya bana haberim yokken bilmediğim birinden yüklü bir miras kalmıştı! Zira karşıma çıkıp derdimi dinleyen devâ bulmuyor, sıcak sıcakına havardalıya yolluyor!

Elini bile sıkmadan yanından uzaklaşırken, hâlâ arkamdan:

— Ne küstün birader? diye bağıryordu. Uludağ'a gitmeni söyledikse, posta edip götürmedik ya... İzmir'e git, İskenderun'a git, Marmaris'e git. Güzelim memleketimizde görülecek yerler mi yok?

Bayramın geldiğini suratımdan anlayan kardeşim:

— Hayrola? dedi. Senin canın bir şeye sıkılmış.

Ne olsa kardeş... İçinde bulunduğum müşkül durumu çok yakından bildiğinden, derinlere gitmeden kısaca özetledim. Dinledi düşündü, düşündü dinledi:

— Kaç liran var? dedi.

Cebimdeki kırksekiz lirayı attım masanın ortasına:

— İşte, hepsi bu.

— Neyse, dedi, borçluyuz diye ö-lünmez ya... Ödenir günün birinde.

— Benim canım arkadaşlara sıkıldı.

— Neden?

Karşılaştığım dostlarla söyledikleri sözleri bir bir anlattım.

Masanın üstünde duran paranın yirmi lirasını ay başında vermek üzere cebine sokarken:

— Eşek herifler! dedi. Dertten ne anlarlar... Sigaran var mı?

Pakette kalan son iki sigaranın birini yaktı:

— Bana kalırsa, gitmen, şu pis şehirden bir süre uzaklaşman gerçekten iyi olur. Boşver Uludağ'ı, Ege'yi, Akdeniz'i... Otobüsle Avrupa gezisine çıkar mısın?

— Bilmem ki, dedim. Otobüs de çok sarsar ama...

— Git valla, diye sırtını okşadı. Senin yerinde olsam, bir saniye durmazdım.

Neşeli mi, öfkeli mi, küfürlü mü, iltifatlı mı bilmiyorum. Sadece sarhoş gibi yerimden kalkarak masadaki yirmisekiz lirayı da eline tutuşturup:

— Al şunları, benim yerimde ol, benim yerime bütün dünyayı dolaş gel, dediğini hatırlıyorum.

O gün bugün akıl verenlerin hiç birinin yüzünü görmedim. Yalnız tanıdıklara durup dururken neden sinirlendiğimi sorduklarını duydum.

Vedat SAYGEL

— Naapsın.. bir pabuç vermişler fakire, o da ayağına küçük geliyormuş!..

TIYATRO SEVERLERE MÜJDE
FRANSA'DA NAPOLYON DEVRİNDEN BERİ
KAPALI GİŞE OYNANAN
ODAMDAKİ SAKSOFONCU
Yarın suarelerden itibaren bütün tiyatrolarda
Bir senelik biletler satışa çıkarılmıştır.
NOT: Taze biletle girilmez.

Eğlencelik

Suavi Süalp

YAZAR KİMDİR? — Yazar, kalemiyle geçinen sanatçıdır, tarifi yanlıştır. Çünkü kalemiyle muhasebeciler, kâtipler de geçinir. Yazar, hayatın icaplarını bir mevzu içine sokarak ve ona bedii bir heyecan katarak ve de okuyanın asabını gıcıklayacak yazılar yazan bir sanatçıdır... Yazarlar daha çok kırkından sonra kalemine hâkim olur... Daha önce hep kalemlerini kaybederler... Yazarlar çeşit çeşittir... Bunların içinde hakikisini arayıp bulmak okuyucunun uyanıklığına bağlıdır...

Yazarlar, ekseri karısının dırılığı arasında çalışmayı severler... Bu, onlara müzik gibi gelir... Elini şakağına dayayıp, gözlerini bir noktaya diken bir yazar artık kalemini çalıştıracak demektir... Yazarların en önemli şeyleri kalemleridir... Kalemi elinden alınan bir yazar, Gönül Yazar haline gelmiş demektir... Bir yazar en büyük eserlerini sabaha karşı yazar... Bunların bir de okuyanları vardır... Bunlara da okur-yazar derler...

ŞAİR — Bu, sanatçıların içinde en gariban olanıdır... Gözleri dalgın ve her gördüğü şeyi bakıp içini çeken hassas yaradılışlı sanatçılarıdır... Şiir yazmak çok kolay ve ucuz olduğundan hakiki şairler arada kaynarlar... Şair, karnını hayâl ile doldurduğu için içi koftur. Çabuk üşüttüp verem olurlar ve erken giderler... Fakat bazı şairler politik ve alagorik dümenler üzerine iş tuttuklarından bunların aksine yemekten mide fesadına uğrarlar... Aslında kimin gerçek şair olduğu hâlâ tartışılan bir konudur...

SANATÇILARIN DÜNYASINA GİRMEK İSTEYEN VAR MI?

MÜZİSYEN — Notalarla uğraşan ve sesler üzerinde ihtisas yapmış sanatçıdır. Bunlar çalan, söyleyen ve besteleyen diye üçe ayrılırlar... Çalana çalgıcı, söyleyene şarkıcı, besteleyene de bestekâr derler... Her ne şekilde olursa olsun müzisyenler de ince insanlardır... Ağızlarından nota eksik olmaz... Kulakları deliktir... Hayatları hep ses üzerine olduğundan fazla gürültü sevmeyiz... Bunların içinde en önemlisi bestecidir... Gaipen bir sürü sesler duyup hislenir ve bunları nota kâğıdı üzerine tesbit ederler... Yaptıkları şeye beste denir... İyi bir beste bir porsiyon köfteye bedeldir... İnsanlar bu bestelerle mest olup senelerce bu parçaları çalar ve söylerler... Hayatları yedi ses üzerine kurulmuş olan müzisyenler yedi rakkamının uğuruna inanırlar... Bir müzisyen çalışırken gürültü etmek düpedüz terbiyesizliktir. Lûtfen susunuz... Hacı Ârif bey çağırıyor...

ARTİST — Daha çok filmlerde oynayan sanatçılara takılan isimdir... Bunların sanatçılıkları kabiliyetlerinden çok yakışıklılıklarından veya güzelliiklerinden gelir... Normalin üstünde yaratılmış kimselerdir... Sanat heyecanları azdır... Bütün işleri bonolarını alıp kırdırmaktır... Fakat bütün sanatçılardan daha çok halk kitlelerinin hayranlığını çekerler. Bunların çok meşhurlarına yıldız derler... Yıldız olan bir artistin hayatı da kayar. Normal insan gibi yemek yiyemez, gezemez, eğlenemez. Çünkü herkesin gözü üstündedir... Bunlara sık sık nazar değer. Muska taşımayı âdet edinmişlerdir... Hayatları çok hızlı olduğundan yaşama şansları azdır... İyi bir yıldız en fazla on sene parlar... Sonra kayar gider...

AKTÖR — Tiyatroda sahneye çıkan sanatçıdır... Hayatı rol kesmektir... Onun için yanında hep bıçak taşır... Aktörlerin dişilerine aktrist derler... Aktörlerin ekserisinin rol yapmaktan hakiki hayatlarında da rol yaptıkları tesbit edilmiştir... Sanatçıların en çilekeşlerinden olan aktörler, mutlaka konsantre olmak zorundadırlar... Onun için konsantre olmayan aktör, aktör sayılmaz. Bu gibilerine oyuncu denir... Aktörler hep başkasının hayatını oynadıkları için kendi hayatlarının nasıl olduğunu bilemezler... Hatta meşhur aktörlerden Vilyam Desmon ölürken kendini Hamlet zannetmiş ve Hamlet'in son diyaloglarını söy-

lemiştir... Aktörlerin evli olanları başarısız sanatçılarıdır. Çünkü karılarının rol yapmasından kendileri rol yapmaya fırsat bulamazlar...

HEYKELTRAŞ — Kelimeden de anlayacağınız gibi heykeltraş heykeli traş eden sanatçıdır... Tabii bu bildiğiniz sakal traşı değildir... Bir taşı eline alan heykeltraş bunu kısa zamanda traş ederek bir şekil verir. İşte taşın bambaşka bir şekil almasına heykel denir... Heykeltraşlar daha çok hükümetle iş yaparlar ve meşhur kimselerin heykellerini traş edip bir de üstüne perdah atarlar... Tutulmayan bir sanat dalıdır... Çünkü heykeli yapılacak büyük adam çok zor yetiştirdiği için heykeltraşların ekserisi sakı, vazo gibi şeyler yaparlar ve öyle yollarını bulurlar...

RESSAM — Ressam; boya, fırça, tual, palet gibi malzemelerle çalışan, saçları uzun, üstü başı pis ve boya içinde, sakallı, dalgın bakışlı bir sanatçıdır... Bu sanat dalında olan bir kimse hep etrafı boyalı götür. Daima gözlerini kısarak bakar... Ressam sanatçısı hayat olarak daima tavan arasında oturmayı sever. Atölyesini oralarda kurup resmini yaptığı modellerini orada karşılar ve izaz ikram ettikten sonra soyar... Kadınlar, doktordan sonra ressamın karşısında soyunmaktan utanmamalıdır... Ressam açık havaya da âşiktir. Takımlarını alıp güzel manzaralı bir yere gidip sehvasını kurar... Fakat on dakıka sonra başına o semtin çocukları toplanıp ressama resim sanatı üzerinde ders verirler. Ressam renkleri çocuktan öğrenir... En değerli ressam, çocuklar gibi renk koymasını bilir... Onun için ressamın çocukları çok severler...

Röportajları biraz da halkın içine indirip daha sosyal tipleri size tanıtmak gayesiyle, yumurtamı yiyip evden çıktım... Kimle röportaj yapacağımı düşünerek dalgın yürürken acı bir firen sesi ve kulağımın dibinde şoförün bir cümlesi parladı:

— Sana acımadı ulan, sirke ile sarmışağa acırım...

— Mersi... Ne dedin?... Hiyyar sensin?...

— Az daha yiyordun ağbi... He... he...

— Hoşuma gittin... İyi espri... — Şimdi sen ayıp ettin ağbi...

O dediğinden bizde bulunmaz... — Yâni nükte... Kıyak lâf...

— Haaa... Aynalı peniz dese-ne... Tamam...

— Nereye gidiyorsun?... — Karaköy ağbi, atla...

Atladık... Fakat şişman bir madamın kucağına oturmuşum ki, madam:

— Ka ben senin mamanım?... İn evlâdım kucağımdan, karşında namuslu karı var...

— Affedersiniz madam!... Şoför, vites değiştirirken lâfa karıştı:

— Ne olmuş yâni madam, ev-

DESOTO MUZAFFER KİMDİR?

lâdın yerinde... Ver bir meme çocuk sütsüz kalmasın...

— Zo sen hentsin nesin... Ke-di yavrusudur bu, adamdır...

— Mart yavrusu madam...

— Rica ederim şoför efendi boşver. Biz röportajımıza bakalım...

— Bakalım ağbi... Emret...

— Kaç senelik şoförsün?... — Evvelallah yirmi senedir bu yollarda direksiyon sallıyoruz...

— İlk arabanın markası neydi?...

di?...

— Bas bir kaldır iki...

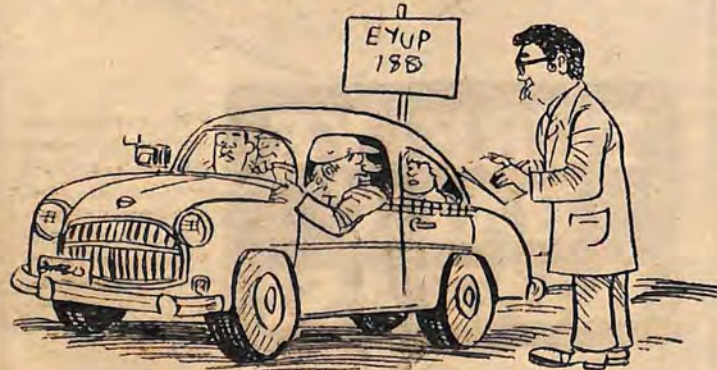
— Anlamadım...

— Yâni Ford... O zamanlar bir bende, bir Mustafa'da, bir de Üsküdar'da Avni ağbide vardı...

— Hep dolmuş mu yapıyorsunuz?

— Ne yapayım ağbi... Adımız dolmuşçuya çıkmış... Taksi yapınca bizim arabamız midesine dokunuyor...

— Dolmuşçulukta en önemli şey nedir?...

— Aktarma usulü ağbi... Yâni meselâ Eminönü Eyüp arasını beşe bölecek ve de müşteriye beş değişik plânda taşıyacaksın, anadın mı?...

— Nasıl?...

— Kafanı çalıştır ağbi... Eminönü - Unkapanı bir... Unkapanı - Cıbalı iki, Cıbalı - Fener üç, Fener - Balat dört, Balat - Eyüp beş... Bir kafadan elli kesersen beş kafadan ne kesersin?...

— İkiyüzelli...

— Tamam... Bunu beşe çarp... Onikibuçuk etti mi sana?...

— Etti bana...

— Halbukim duraktan kalktın mı yüzelliden yedibuçuk... Bir beşlik içerdessin.

— En sevdiğin yemek nedir?...

— Tabii kuru fasulye ağbi... Bu araba gazla çalışıyor...

— En beğendiğin artist?...

— Tabii Türkân abla ağbi... Resmi görmüyor musun?...

— Hey yavrum hey... Haaa... bir kere bu fakirin arabaya bindi... Tabii rol icabı... Resim de imzalıdır âcizane... Anladın mı?...

— Anladım... Ben ineyim...

— Güle güle ağbi... Sirke ile sarmışağı unutma!...

Galiba Tanrı bizim barsakları, bu çocuklar tükünana kadar dut yiyebil-
sinler diye, orijinal bir şekilde ya-
ratmıştı. Öyle duttan muttan etkile-
necek barsak değildi bu barsaklar.
Erol'ların, Tansu'ların, Birol'ların
barsakları ne yazık ki bizimki gibi
değildi. Çıkarlar üzerine, sekiz on
dut yerler, biraz sonra bir buruntu-
dur başlar karınlarında, suratlar
yemyeşil, evin yolunu tutarlar. Ana-
larının çığlıklarını duydık:

— O pis dut yenir mi? Bir daha
ye de ben seni n'apayım?

Oysa ki bizim anamız, yemekten
sonra:

— Hadi ulan, gidin de biraz dut
yeyin, şekeri boldur meretin, derti.
İşte bu arsa, bir sabah gölgeden
mahrum kalınca, anladık ki bir şey-
ler oluyor. Önce dutu devirdiler, ar-
kasından temelleri kazdılar. Öyle ça-
buk gidiyordu ki işler, bir haftaya
kalmadı duvarlar yükseliverdi. Bir
ay gibi çok kısa bir zaman içinde
de bahçeli ev oldu bitti. Kamyon
dolusu eşyalar geldi; halılar, kol-
tuklar, kanapeler, şunlar, bunlar...
Biz iki kardeş, bu taşına içinde ha-
mallara yardım ediyorduk.

Nihayet bir gün gece baktık ki,
evin elektrikleri yanmış. Anama:

— Gönüşü geldi, ana, dedim.

— Yeni gelin, dedi.

Aldı beni bir merak, gelini göre-
ceğim diye. Boyuna gözlerim evin
penceresinde. Bir adam gelip gidi-
yor, ama ihtimal vermiyorum bu
adamin yeni gelinin kocası olacağı-
na. Çünkü, adam hayli yaşlı, benim
babamdan daha yaşlı.

Bir gün anama:

— Bu mu yeni gelinin kocası? di-
ye sordum.

— He, dedi.

Şaşıtm kaldım. Adamı gördükten
sonra gelin de gözümde eski gelin
oldu çıktı. Kimbilir, gelin de ne yaş-
lıdır, belki anam kadar vardır diye
düşünmeye başladım.

Ama hiç de düşündüğüm gibi çık-
madı. Bir öğle üzeri gördüm yeni
gelini:

— Küçük küçük, diye çağırdı beni.

Orta boylu, dolgun, gür saçlı, mi-
nicik başlı güzel bir kadındı içim-
den:

«Belki de adamin üvey kızıdır bu»
dedim.

Gittim.

— Küçük, dedi, para versem buz
alıp gelir misin? Hava da çok sıcak,
yorulacaksm ya...

— Yok, dedim, ben yorulmam, ver
alıp geliyim.

Konuşması hiç bizimki gibi de-
ğildi. Çok sonra öğrendim, Bursa'ly-
mış. Nasıl olmuş, kim vermiş, kim-
ler araya girmiş bilmem, bildiğim
bir şey varsa kıza yazık olmuştu.

Verdiği parayı ve havluyu alarak
fırladım. Buzcudan buz alıp havlu-
ya sardım. Geri geldiğimde (papaz)
gelmişti. Bu ismi ona, anam takmış-
tı.

Paranın üstünü uzattım, Papaz:

— Al, senin olsun, dedi.

Almak istemedim, üsteledi:

— Senin adın ne? dedi.

— Kemal, dedim.

— Kâmal...

Kadın ilâve etti:

— Şu karşıda oturuyorlar.

Adam:

— Balıca (Bahçe)? dedi.

— He, dedim.

Adam, bizim apartman yavrusunu
ağaçların arasından göremeyince,
bahçede, tozun toprağın içerisinde
oturduğumuzu sanmış olmalı...

— Gaç gardaşınız? diye sordu.

Eh, künyemizi saydık Papaz efendi-
ye.

Okuduğumuz sınıfı söyleyince, a-
dam boyumuza bakıp:

— Maşallaah, maşallaah! dedi.

Eh, şorulmadan söylemenin zama-
nıydı:

— Fransa'nın Paris, Almanya'nın
Berlin...

— O da ne? dedi.

14

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— Başşehirleri, dedim.

— Haa, dedi.

— Mısır'ın Kahire.

Kadın sordu:

— Bursa nerde?

— Marmaranın altında.

Adam:

— Abılan oralı, dedi.

— Sen nerelisin emmi? dedim.

Bilnem, galiba bozuldu adam em-
mi dediğime. Karısına baktı, sonra
bana baktı:

— Buralı, dedi.

— Nerden?

— Köyünden.

— Çifçi?

— He!

Kadın yemek hazırlıyordu. Papaz:

— Biznen yesene yemeği? dedi.

— Anama haber vermedim.

— Ver de gel!

Koştum gittim anama:

— Ana, dedim, Papaz bana yemek
yedirecek.

— Avrady evde mi?

— He!

— Get ye öyleyse!

Ben geri gelinceye dek adam şal-
varı çıkarmış, pijamalarını giymiş-
ti. Zaten o günden sonra hiç şalvarlı
görmedim ki bu adamı, ne zaman
evlerine gitsem pijamalıydı. Galiba,
pijamayı pek seviyor olmalıydı!...
Biz pek ayrı tabaklarda yemek ye-
meye alışkın olmadığımız için, ö-
nümde ayrı bir tabakla kendimi lo-
kantada zannettim. Müjgân abla:

— Ne kadar yemek koyayım? dedi.

— Sen bilin! dedim.

Tencereyi yanıma koydu:

— İstedğin kadar al ye, Kemal!
dedi.

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

TÜRKİYE
HALK
BANKASI

Bütün bankacılık işle-
meleri için emrinizde
olan Türkiye HALK
BANKASI, size daha
iyi hizmet edebilmek
için servislerini - IBM
makinaları ile teçhiz
etmiştir. Çalışmalarımız
da "Emniyet ve Sûret"
parolamızdır.

Eh, mademki izin öyle çıkmıştı,
biz de tencereden etleri seçmekte
serbesttik. Bir yığın et doldurdum
önüme. Bir tabak da cacık koydu
Müjgân abla... Yemek yerken onla-
ra geçen yılki su baskını anlatım,
annemin hastaneye yattığında biz iki
kardeş nasıl hastaneye duvardan at-
layıp girdiğimizi anlattım, velhasıl
dağarcıkta ne varsa döktüm dur-
dum.

Gerçi Papaz efendi atlele oturma-
saydı daha çok yemek yiyecektim
ama, nedense tiksindim adamın göğ-
sündeki kıllardan. Ayı gibi kılıydı.
Hareketleri de çok kabaydı.

— Gız Müjgan, gaysı hoşafı getir
gız... Gız Müjgan acı biber getir
gız... Gız Müjgan, bu duz sulanmış
gız, diyordu.

Müjgân ablacık bir rahat yiyeme-
di yemeğini, kalktı kalktı oturdu.
Karısına emretmediği zamanlar ise,
ya kulağını kaşıyor, ya da geçiriyor-
du. Müjgân abla yavaş yavaş dedi:

— Ye gız ye. Ben zavıf avrat isde-
mem, bir budun gövden gadar ol-
mah, diyordu.

Sonra da övünüyordu:

— Benim anam yüz yirmi kiloy-
du, diye.

O ara gözü bana ilişti:

— Sen niye zavıfıslan böyle? de-
di.

— Bilmem ki, dedim.

— Az yiyon galiba?

— Zahir!...

Kadıncağıza zorla, bir tabak ye-
mek daha yedirdi. Şayet bana da ay-
nı şekilde davranmış olsaydı, he-
men kaçardım oradan.

— Anayın evinde gurumuş galım-
sın, diyordu Müjgân ablaya.

Gülmeye çalışıyordu kadıncağız...

Yemekten sonra hemen eve gel-
dim. Duyduklarımı, gördüklerimi,
yediklerimi bir bir anlattım anama.
Anam:

— Öküz, dedi.

O günden sonra iyice ahbap ol-
dum, hem Müjgân ablaya, hem de
Öküz'le. Hattâ dert ortağı bile ol-
dum Müjgân ablanın. Kadıncağız
bazı günler hıçkırığa ağlardı.

— Ağlama be Müjgân abla, ağla-
ma, derdim.

Ama, ağlardı o... Öğleye doğru da
elini yüzünü yıkar, aynanın karşısın-
da süslenirdi. Şimdi düşünüyorum
da, demek ki ihtiyacı varmış kadın-
cağızın bana.

— Ben güzel miyim Kemal? diye
sorardı.

Gerçekten o anda benim için dün-
yanın en güzel kadını Müjgân abla,
en iyi kadını da, anamdı...

— Güzelsin Müjgân abla, derdim.

Bu kez:

— Güzellik mi kaldı bende? der,
tekrar ağlamaya başlardı.

Gözlerinin altına, aynalı küçük
kutudan bir şeyler sürer, uzun saç-
larını da kırmızı bir kurdeleyle te-
pesinde toplardı. Adamı sevmediğim
için, gelmesine yakın:

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Telefon: 22 18 11

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Fiati: 100 kuruştur.

FANTOMA İSTANBUL'DA

Yazan: Rıza
Suavi
Sizalp

9

HA YRETTİN İSKELE-
BİNDEN YOLA ÇIKAN
ŞİR-İ BAHRİ İSİMLİ
BALAPURYA MAR-
MARAYA DOĞRU
ÖNCE YARIM YOL
SONRA TAM YOL
AÇILDI... TABİ AM-
BARDA HAFİYEYİ
UMUMİYİZ KADRI
BEY BAĞLIYDI...

LA.. TAM YOL
İLERİ İSTİKAME-
TÜL MARMARA.

MAMAFİ H
HAFİYE OLDUĞU
MUZA GÖRE KUR-
TULMAN N BİR YO-
LUNU BULACA
212

VAY KENDİNİ BİLMEZ EVLADÜL
ARAB TAİFESİ. BANA ARKA-
DAN VURUP BAYILTIKTAN SON-
RA AMBARA ATMAK TA!

TABİ ROMA
NIN YAZARI BUNU BİZ
DEN ÖNCE DÜŞÜNÜŞ
VE ŞURADAKİ TESTERE
Yİ ACELE ÇİZMİŞ

0 SİRADA
YUKARDA

YA BEŞİR
ARTIK PEK FAZLA
DENİZE AÇILDIK
RÜZGÂRDA PEK LÂ-
TİF ESİYOR. BİNA-
NINALEYH

DERHAL SEN
AMBARA İNİP
O MENHUS HAFİ-
YENİN İŞİNİ
BİTİRECEK..
YALLAH!

LEBBEYK
YA EFENDİ
BEN BU FİKRİ
PEK BEYENDİ

BEŞİR ELİNE ALTILIK
BİR URGAN ALARAK
AMBARA DOĞRU YU-
RDU-

PEK GÜZEL
PEK LÂTİF.. BEN
DOLAYACAK URGA
Nİ HERİFİN BOY-
NUNA, SONRA
SİKACAK.

LÂKİN OLMALI
GAYET SESSİZ..
AY VA...

Haftaya:
ZABITA 2-1 GA-
LİP

Müzikçi YALÇIN KAYA ruhun nesidir?

ITALYAN GİDİYOR

ORKESTRA şefi Baki:
— Aman çocuklar, dedi, kendi-
liğinden gitmesi, bulunmaz
şans. Yoksa «Çık git» demeye benim
yüzüm tutmayacaktı, o da bu top-
luluktan sittin sene ayrılmayacaktı.
Yahu bu adam nasıl müzisyen ol-
muş, bilmem. Daha nota takip ede-
miyor.

Vedat:

— Ağbi, dedi, Erol gelince müziği
gör sen! İtalyan'ın çaldığı orgu, E-
rol ayaklarıyla çalar. Avrupa'yı ka-
vuracağız, ağbi. İki iki, dört.

Ağbi kulaklarına varan şef:

— Yahu, dedi, kime sorduysam,
herkes öyle diyor. Galiba iyi bir iş
yaptık.

Baterist Caner, Vedat'ı destekledi:

— Org çalarken, katiyen parmak-
larını göremezsin. Sanki bileklerin-
den sonrası yok. Hattâ omuzların-
dan sonrası yok. Hızlı parçalarda
ise belinden yukarı görünmez. Hiç
unutmam, bir akşam sarhoşun biri,
«Bu pantolonu burada kim unut-
muş?» demişti. Çiftlikte çaldığımız
sıralarda.

Vedat:

— Erol bugün Türkiye'de orgun
tek adamı, dedi. Zehir, zehir!...

Erol hakkında hiçbir şey bilme-
yen Nihat, havanın coşkunluğuna ka-
pılmıştı:

— Bak ağbi, dedi şefe, bırak Tür-
kiye'yi, şu Almanya'da, hattâ Avru-
pa'da onun gibisini bulmak zordur.
Herif, orgda canavar yahu!...

— Erol'un gelmesi, topluluğa çok
şey kazandıracak. Benim gibi sıra-
dan bir adam değil o, dedi Nihat.

Çocukların hepsi Nihat'a çıkıştı-
lar:

— Enayi, sen ne konuşuyorsun?...
Orkestra demek, Nihat demek!

Şef:

— Nihat, bu topluluk belki sensiz
yürür ama, sensiz yürümez! dedi.
Bunu kalın kafana böylece sok! Al-
tın saksofonu ağzına soktuğun gi-
bi...

NİHAT GİDİYOR

Baterist:

— Nihat'ta zaten iş yoktu, dedi.

Şef:

— Kendiliğinden gitmeseydi, ben
çıkarcaktım, dedi. Orkestranın aya-
rında değildi. Ama İtalyan'ın kalma-
sı iyi oldu. Çift orgla müthiş stikse
yapıyoruz. Hem ben size bir şey söy-
leyeyim mi, Karlo yabana atılmaz
ha! Sen de öyle bulmuyor musun,
Erol?

Erol:

— Evet ağbi, evet, İtalyan'da iş
var, dedi. Nihat sıfırdı. Hayvan kaç
kere solo'na girdi.

— İyi, yalnız solo'na girmiş.

Vedat, şefe konuştu:

— Sen bazı «altın saksofon» diye
takıldın ya, saf, bunu ciddiye alı-
r-
dı.

— Yahu, halbuki ben dalga geçi-
yordum.

— Canım, ciddi söylüyordun diyen
kim!... Saftı saf. İtalyan'ın hiç de-
ğilse notası kuvvetli.

Baki:

— İtalyan iyidir, iyidir, dedi. Bu-
gün bıraksam, orkestrayı benden iyi
idare eder.

Çocuklar, şefe bozuldular:

— İyi ama, idare ettirecek kim?...
Seni bırakacak kim?!

Telefon zırladı. Baki açtı:

— ... Öyle mi?... Çok sevindim...
Tamam... Tamam... Tamam... He-
men gel. Az sonra provaya başlıyo-
ruz. Elimizde yeni bantlar var. Çabuk gel.

Telefonu kapadıktan sonra arka-
daşlarına açıkladı:

— Nihat... Gitmekten vazgeçmiş.
Kendisine acıdım. Sesi titriyordu.
Birazdan burda olacak. Dönmesine
sevindim. Kerata, şöyledir böyledir
ama, saksofonu konuşturur.

Orkestra üyeleri, bütün içtenlikle-
ri ile:

— Almanya'da Nihat'ın üstüne
saksofoncu yoktur, dediler. Şef, işi-
ni bilir.

BÖLÜNME BAŞLIYOR

Caner:

— Baki'nin yaptığı şefliği, herhan-
gi bir trafik polisi de yapar, dedi.
Zayıf adam, kararsız adam. Nihat
gibi herifi, gitmişken, geri aldı.

Erol:

— Vedat niçin toplantı yapacağı-
mızı sordu; söylemedim, dedi.

Karlo, Caner'e döndü:

— Sen kardeş kaç zaman getir-
mek?

Kardeşinin en geç dört gün sonra
geleceğini söyleyen Caner, bunun ö-
tekilere duyurulmaması gerektiğini
kesinlikle bildirdi. Erol'un derdi
başkaydı:

— Bak Caner, dedi, eğer sen or-
kestra kurmaktan cayarsan, beni bu-
ralarda hiçbir şey tutamaz. Niyetin
yoksa, insanı oyalama. Baki'yle ça-
lışmaktansa, gider o barda çalışırım
daha iyi. İstanbul'dan çağırıp duru-
yorlar.

Karlo:

— Baki var, İtalyan yok, dedi.

Caner, Erol'a konuştu:

— Kurmaz olur muyum yahu, Şa-
ner'i niye getiriyorsun?... Fakat E-
rol, kardeşim diye söylemiyorum, Şa-
ner, Vedat gibi on şantörü arka ce-
binden çıkarır. Aynı Tom Jones, ke-
rata... Üç kere İngiltere'ye davet et-
tiler, gitmedi. «Dinlemek isteyen İn-

gilizler, buraya gelirler.» dedi. Böy-
le de milliyetçi.

— İyi bari Almanya'ya geliyor, de-
di Erol.

— Sözümden dışarı çıkmaz. Bana
karşı çok saygısı vardır. Telgrafta
«Gelmek ister misin?» diye sordum.
Ne cevap verdi yavrum, biliyor mu-
sun? «Evet dememe izin verirsen
gelirim» dedi.

— Aferin! Alkış şımartmamış...

— Asla... Onu hayatta benden baş-
ka hiçbir şey şımartamaz. Pirlanta
gibi çokuktur. Beni pek sayar. An-
kara'da kendisiyle altı ay kadar ay-
nı yerde çalıştık. Vokal yaptığımız
zaman, benim kendisinden dalmam
birkaç kelime önde olmama özelli-
kle dikkat ederdi. Hattâ bazı ben şar-
kırı bitirmiş olurum da, o yeni
başlardı. Böyle saygılıdır.

— Baki belki Şaner'i kandırıp
kendi topluluğuna almak ister.

— Olur nenni.

ŞEFLER KONUŞUYOR

Baki:

— Oğlum, sen ne yapacaksın iki
orgcuu?... dedi. Erol'u bana ver.
Caner, parmağını gözüne götüre-
rek:

— Pıssık! dedi. Erol bana lazım.

— Karlo'yu ver.

— Karlo, Erol'dan daha iyi. Onu
hiç vermem.

— Kardeşini ver.

— Şaner'i mi?

— Yok kızkardeşini!... Tabii Şa-
ner'i...

— Sen bana Vedat'ı verirsen olur.
Baki düşündü. Sonra bir teklifte
bulundu:

— Gel sen benimkileri al; ben ge-
ninkileri alayım!... Üste ikibin kron
veririm. Fazla adam için...

— Üçbin veriyor musun sen şim-
di?...

— İki bin beşyüz.

— Üçbin, üçbin!

— Tamam! Gel elden!... Ama bu-
nu çocuklara nasıl bildireceğiz?

— Orası kolay. Sen benimkilere
dersin ki «Caner'in Vedat'tan alaca-
ğı vardı, ondan gitti.» dersin. Ben
de seninkilere «Baki'nin Erol'dan a-
lacağı vardı.» derim.

— Oldu gitti!

1. ŞEF YENİ GRUPTA

— Yaşsa! dedi Erol. Hoşgeldin,
hoşgeldin! Seninle beraber olmak
gibi var mı be!...

Baki, hepsiyle ayrı ayrı tokalaştı.
— Koca maestro!... diye güldü
Karlo.

Şaner, ağbısından ötürü:

— O serseri tam yerini buldu,
dedi.

Baki alaylı bir dille:

— Söзде, dedi, Vedat'tan alacağı
varmış da, ondan gitmiş olacaktı.
Size böyle söylememi istedi. Yalan,
biliyorsunuz. Aslında sizden kaçtı.
Yanınızda zayıf kaldığını anlayınca
hemen kaçtı.

Erol:

— Tam üstüne bastın!... dedi. Za-
ten gitmeseydi, biz onu başımızdan
atacaktık. Atıp sana katılacaktık.
Geçen akşam az kalsın davulunu ba-
şına geçirecektim. Güzelim parçayı
rezil etti. Azizim, o kasaba bando-
sunda bile çalamaz.

Şefin ensesine yumuşak şaplaqlar
indiren İtalyan:

— Koca maestro, koca maestro!
diye gülüyordu.

Erol:

— Nihat, Caner'e epey ot yoldurur,
dedi. Hoş, kendisi ne zaten!...

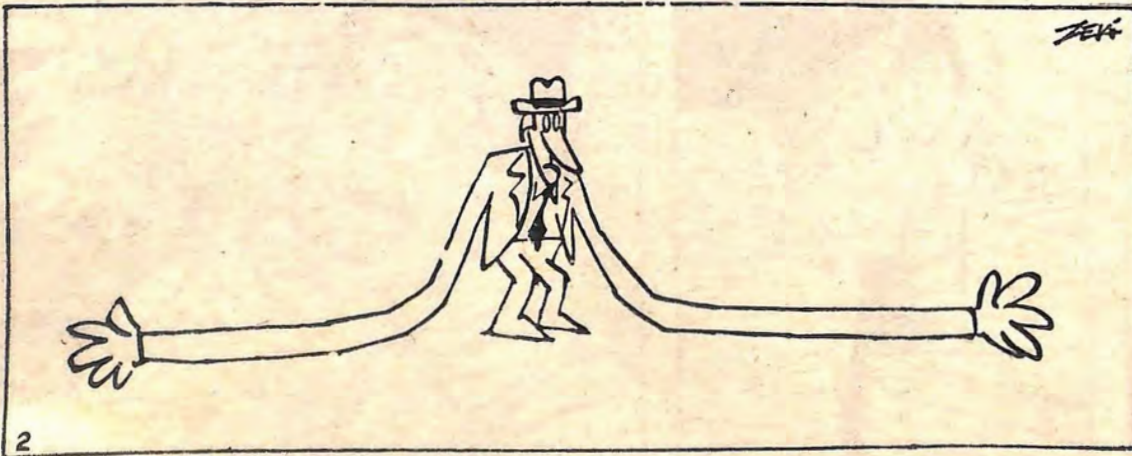
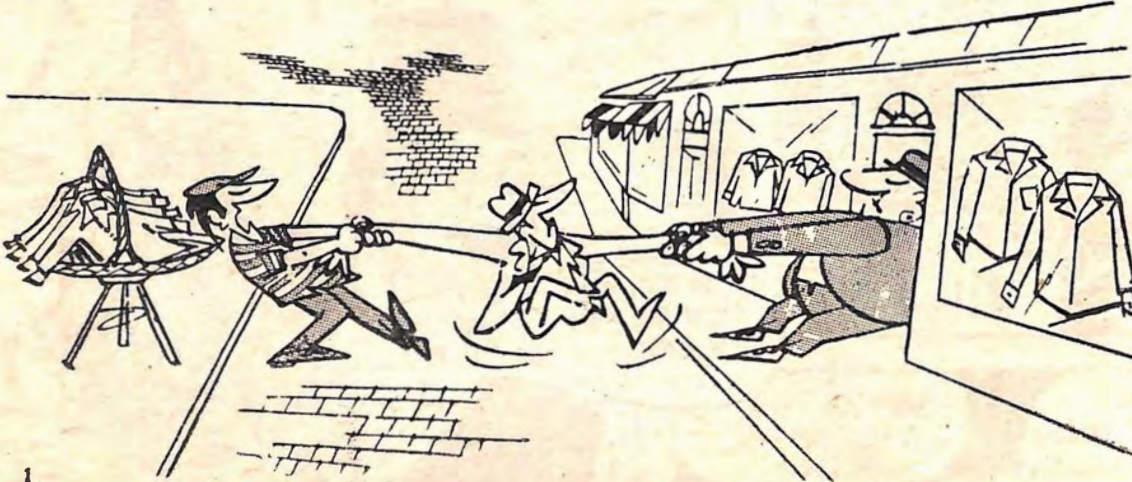
2. ŞEF YENİ GRUPTA

— Vay lan Caner, şefimiz sensin
ha!... dedi Vedat. Dün akşam rüya-
ma girmediyse, Allah belâmi ver-
sin! Şimdi tam havanı buldun. Za-
ten o hayvanlarla olamazdın sen...
Baki'yi nasıl kaçırttık, gördün.

— Erol ona borçluymuş. Sizden
bu yüzden ayrılmış... Beyim, size
söylememi tembihledi. Palavra yu-
tarsanız, ben öyle demiş olayım.

Nihat:

— Vallahi sizinle olacağım, kalbi-
me doğmuştu! dedi. Hay lan Caner!..

İşportacı — Tüccar çatışması büyüyor. — Gazeteler —

Caner:
— Bâki o zaman seni geri almaya-
caktı ama, ben dayattım, dedi.

Vedat:
— Nihat'sız orkestra olmaz, dedi.
Olur ama, öylesine olur. Şimdi şu
durum çok iyi. Derhal emprezaryoya
haber salalım.

Caner:
— Ben trio'dan hoşlanmam ya,
dedi, bir müddet katlanmak gerek.
Kentet olacağız. İstanbul'dan iki ar-
kadaş gelecek. Biri başçı, biri elekt-
ro gitarcı. İkisi de canavar gibi. Al-
manlar dillerini yutacak.

Vedat sordu:
— Kimler onlar?
— Biri Altan... Üç yıl kadar önce
Şerif'in yanında çalıştı.

— Haa Sarı Altan... Yahü sen ca-
navarın canavarını yakalamışsın
be!... Biralardan benden!

— Sarı Altan değil, Altan Özer.

— Oooo, Altan Özer ha!... O öte-
kinden bin kat canavardır. Yaşa-
dık!... Şarapları hemen söyleyeyim...
Terzinin damadını söylüyorsun, de-
ğil mi?

— Değil, değil! Altan Özer yahu!...
Sen Pençeli ile çalışırken, o Ahmet'e
geçmişti.

— Haaaa, Keş Altaan!... Üf be,
Keş Altan geliyor!... Viskiler benden,
arkadaş!... Bu orkestrayı artık kırk
ikilik top yıkamaz.

Nihat da sevinmişti. Vedat sordu:

— Öteki?

— Ötekini tanımıyorum, dedi Ca-
ner. Altan tavsiye etti. Bir düğünde
dinlemiş. Olağanüstü bir kabiliyet-
miş.

— Altan yalan söylemez, dedi Ni-
hat.

Hangi Altan olduğunu bir türlü
kavrayamamış olduğundan yüzü dü-
şünceliydi. Üstelemedi. Telefon et-
mek için dışarı çıktı. Arkadaşlarına
oradan ayrılmamalarını rica etmeyi
unutmadı. Onun odadan çıkmasını
bekleyen Vedat:

— Aman Caner, dedi, takviye gelir
gelmez bu Nihat'ı sepetle! Hiç iş
yok!

Caner bıyık altından güldü:

— Elbet yahu, ben hesabımı o-
na göre yapmışım. Nihat'ın yanın-
da söylemedim: İstanbul'dan üç kişi
geliyor. Biri saksofoncu!

Beş dakika sonra Nihat geldi. Ca-
ner'e yekten:

— Benim, dedi, onbin kronum
var. Orkestraları birleştirilim is-
tiyorum. Bir yerden esaslı bir iş al-
dım. Bâki yanaştı. Sen ne diyor-
sun?... Sana ödediği üçbin kronu
ben ona kendi cebimden ödeyece-
ğim. Amplifikatörüne ne istersin
sonra?...

Caner, şaşkınlığı üstünden atınca
sordu:

— Şef sen oluyorsun tabii?...

— Eee, para yatırıyoruz, arkadaş!

— Fatura fiyatının yarısını ver,
cihaz senin olsun.

Birleşmeyi ve idare değişikliğini
öpuserek kutladılar. Caner'in, fatu-
rayı aramak üzere odasına gitmesi
üzerine Vedat, yeni şefine açıldı:

— Nihat, dedi, tetik bulun, Caner
senin hakkında iyi şeyler düşünmü-
yordu. İlerde yine birtakım nume-
ralar yapabilir. İstanbul'dan gelecek
olanların sayısı iki değil, üç. O üçün-
cüsü, saksofoncu!... Ne demek iste-
diğimi anlıyor musun?... Unutma,
hayatta tek dostun benim. Bana gü-
ven ve geleceğe doğru sağlam adımlar
yürü! Her zaman arkandayım.

— Biliyorum, teşekkür ederim. A-
ma Caner kötülük düşünürken, bil-
meyerek bana bir iyilik etmiş. Çün-
ki ben artık çılmayacağım, sadece
idare edeceğim.

Vedat «Aman ne isabet olmuş! Fa-
kat bizi arasına saksofonuyla mest
edersin her halde. Bunu bize ve hay-
ranlarına çok görme!» dedikten son-
ra tekleyerek:

— Şey... diye konuştu. Nihat be,
bana bir yüz kron ödünç verebilir
misin?...

Verdi.

Kâğıt paradaki tarihi şahsın kaş-
ları çatıktı.

Yalçın KAYA

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Ekliz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no.1, kat:3
Telefon: 276600-276601. İstanbul

(Basın : 60263 — 33)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Hüner

Olay, birkaç asır önce Japon-
ya'da geçer.

Ülkenin eli çabuk, becerikli bir
cellâdı varmış. Suçluların kafala-
rını öyle ustalıkla uçuruyormuş
ki, ne görenler bir şeyin farkın-
da oluyormuş, ne ölenler... İdam-
lardan birini gören devrin Başba-
kanı:

— Ustalığına hayran oldum,
demiş. Günün birinde eğer ben
de ölüme maliküm edilsem, kel-
lemi sen uçur!

Çok geçmez bir ihtilâl sonucu
Başbakan yargılanır, cellâdın ö-
nüne getirilir:

— Korkmayınız, der cellât. Si-
zi herkesten daha çabuk öldüre-
ceğim!

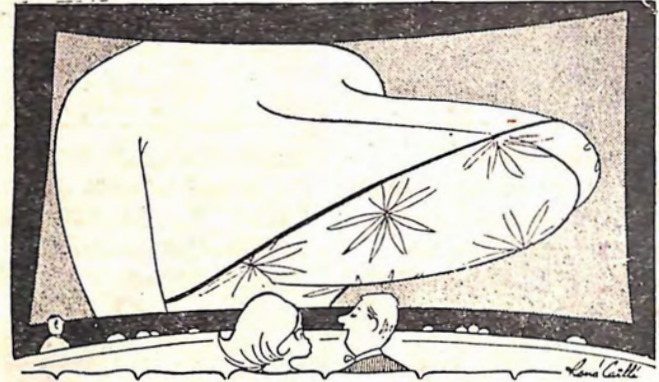
Ve balta inmiş, uzandığı yer-
den Başbakan sormuş:

— Neden uçurmadınız kellemi?
Bakın hâlâ yaşıyorum!

— Yaşamanız önemli değil, di-
ye cevap verir cellât. Erkekseniz
kalkın da görelim!

— Beni dinlersen, merdiven-
lerden çık!..

— Perdeye sığmadığına göre, bu Sophia Loren olmalı!..

Yolu düşmemiş

Biri ne kadar dinçse, diğeri o kadar çökmüştü. Biri ne kadar
hayat doluyorsa diğeri o kadar canından bezmişti. Biri ne kadar
kültürlü ise, diğeri o kadar cahil kalmıştı!

Durmadan güllüyor, konuşuyor, okuduğu kitaplardan, gördü-
ğü oyunlardan bahsediyordu kültürlü olanı. Sonunda döndü do-
landı, konu ünlü operalara dayandı.

— Meselâ, dedi, Karmen nasıl unutulur? Sevil Berberi'ni de
bilirsiniz her halde...

Diğeri boynu bükük:

— Doğrusu, Sevil Berberi'ni de, başka berberleri de tanı-
yorum, dedi. Yıllar var traşı evde oluyorum!

Belki gizliydi

Hizmetçisini karşısına almış:

— Senin kadar aptalını görme-
dim! diye bağırıp duruyordu.
Masamın üstünde duran zarfa
adres yazmadığım halde, tutup
postalamışsın! Adressiz mektu-
bun, sahibini bulmayacağını hiç
düşünmedin mi?

— Düşündüm, diye kekeledi
hizmetçi. Ama belki kime yazdığ-
ın anlaşılmaması diye ad ve ad-
res koymadığımı sandım.

Pazarlık

Saatlerdir kur yapan İskoçyalı-
ya sırtını dönen genç kız:

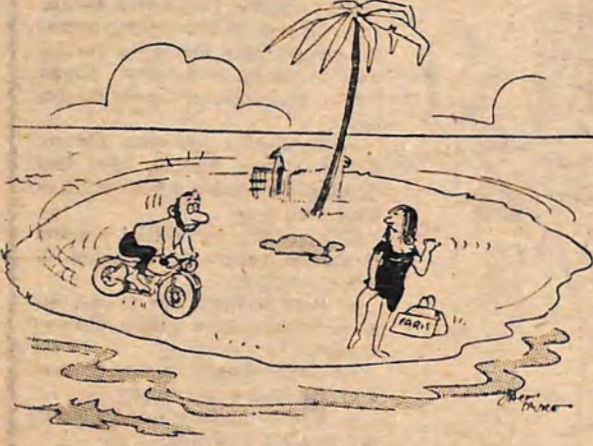
— Kollarınıza atılmamı istiyor-
sunuz ama, bu iş ancak parma-
ğımıza bir yüzük takmanızla müm-
kün olur, dedi.

— Tamam, diye elini cebine
daldırdı İskoçyalı. Ama sonra
yüzüğü bana iade etmeniz şartı-
la...

Yazısız

Dünya karikatürleri

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Bir erkeği evde tutanlar...

HAYIR KARICIĞIM,
BENİM CANIM BUGÜN SOKAĞA
ÇIKMAK İSTEMİYOR. EVİMİ
ÇOK SEVİYORUM. YASEN,
CİCİ ANNENİ ZİYARETE GİTME
YECEK MİSİN ?

HAYIR FERNAND, ROBERT
BU AKŞAM SOKAĞA ÇIKMI-
YACAK. SEVGİLİ KARICIĞI.
NIN YANINDA KALMAYI
TERCİH EDİYOR.

ŞŞŞT.. BAKIYORLAR,
DOKUNMA !.. USLU DU-
RUSAN BELKİ BU GECE
DOKUNURSUN..

ÜÇ AS... LULU'YU KAZAN-
DIM GİTTİ... O DA SÜTYE-
NİNİ KAYBETTİ ZATEN...
BİR ÇİFT GÜZEL GÖĞÜS
İÇİN OYNUYORUM BU
OYUNU...

KOCACIĞIM, İŞTE SANA
KADINBUDU... YALNIZ
ÇOK SICAKTIR DİKKAT
ET..

BİR KADIN VARMIŞ, ÇİRKİN-
LİĞİNİ ÖRTMEK İÇİN YÜZÜ-
NÜ TÜLLE KAPAMIŞ...

AH.
KEŞKE BU
KARI DA AYNI
ŞEYİ YAPSA..

HARİKA, HARİKA.
KADIN DEĞİL,
KATANA !..

UY, UY, UUUUY... BU
GEŞİT OYUNLARI
HIÇ BİL-
MEZDİM.
MEĞER
SEN
NELER,
NELER
BİLİYOR
MUŞSUN
BRIGITTE !..

bu yıl kaderinizi İş Bankası'na bağlayın

...Böylece istikbalinizi
emniyet altına almış olursunuz.

İş Bankasına emanet edilen
tasarruflar hem en iyi şekilde
değerlendirilmiş... hem de
emniyet altına alınmış olur.

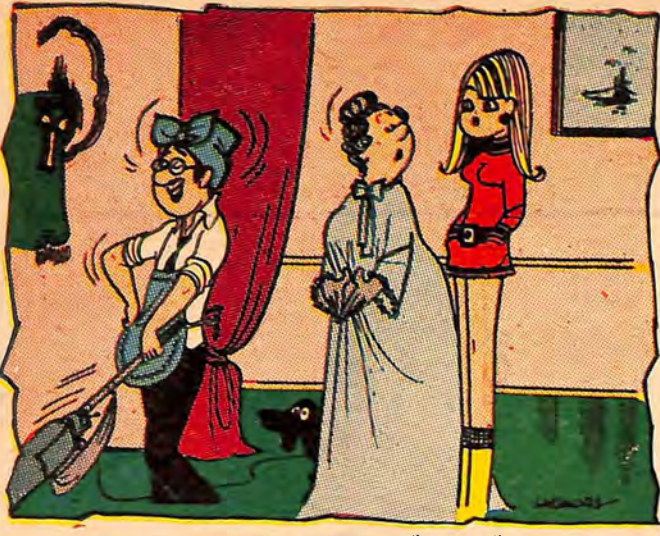
Unutmayınız ki Türkiye
İş Bankası, paranızın
istikbalinizin emniyetidir.

60 APARTMAN DAİRESİ
54 adet 100.000 lira
140 adet 10.000 lira
320 adet 5.000 lira
1200 adet 1.000 lira
ayrıca 22.300 adet
çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

yediden yetmişe
herkesin bankasıdır

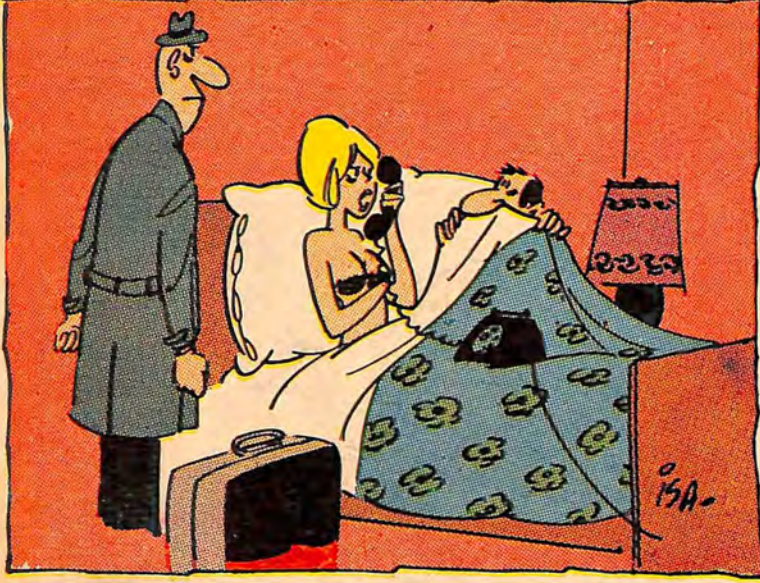

— KOCAN BENİ ENDİŞEYE DÜŞÜRÜYOR...SA-
KIN CİNSİYET DEĞİŞTİRMESİN !..

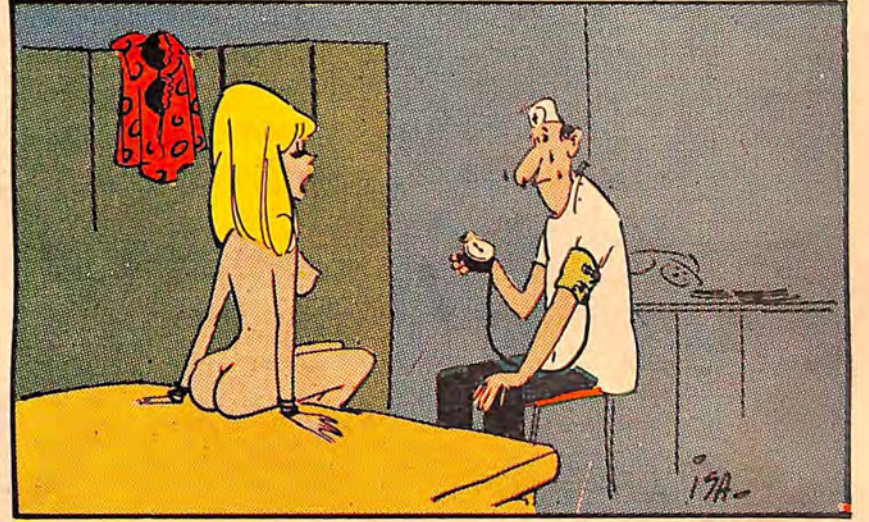
**A
K
B
A
K**

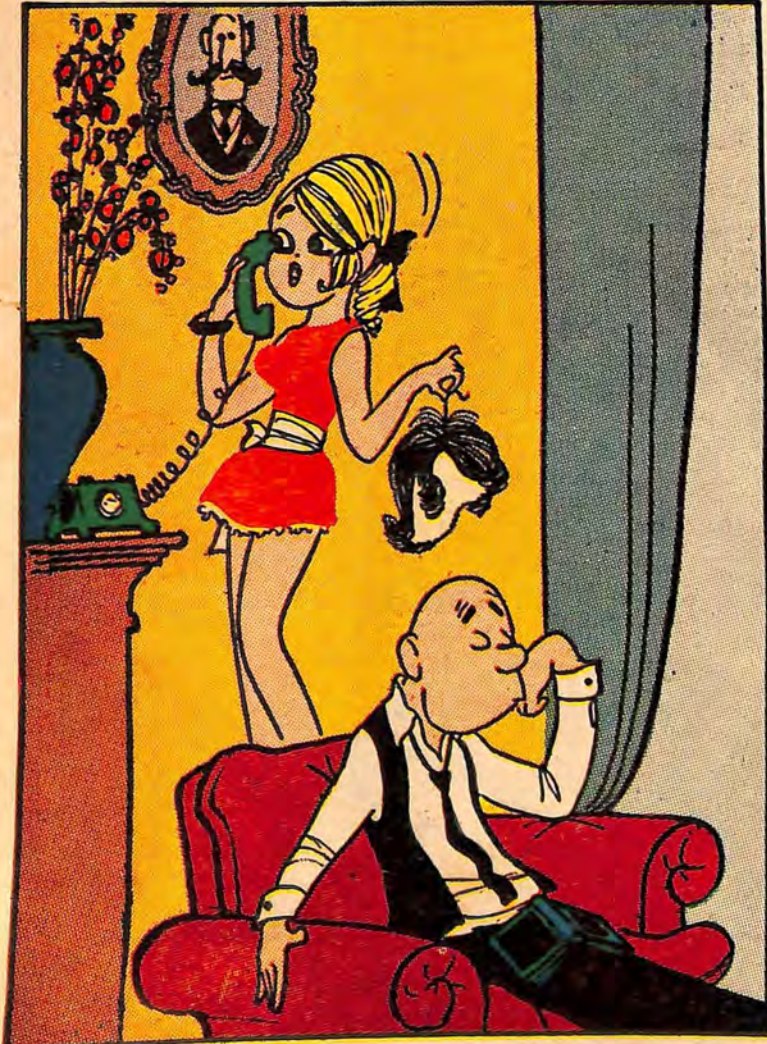
— ATEŞİM OLDUĞUNA İNANMAYAN GELSİN BAKSIN !..

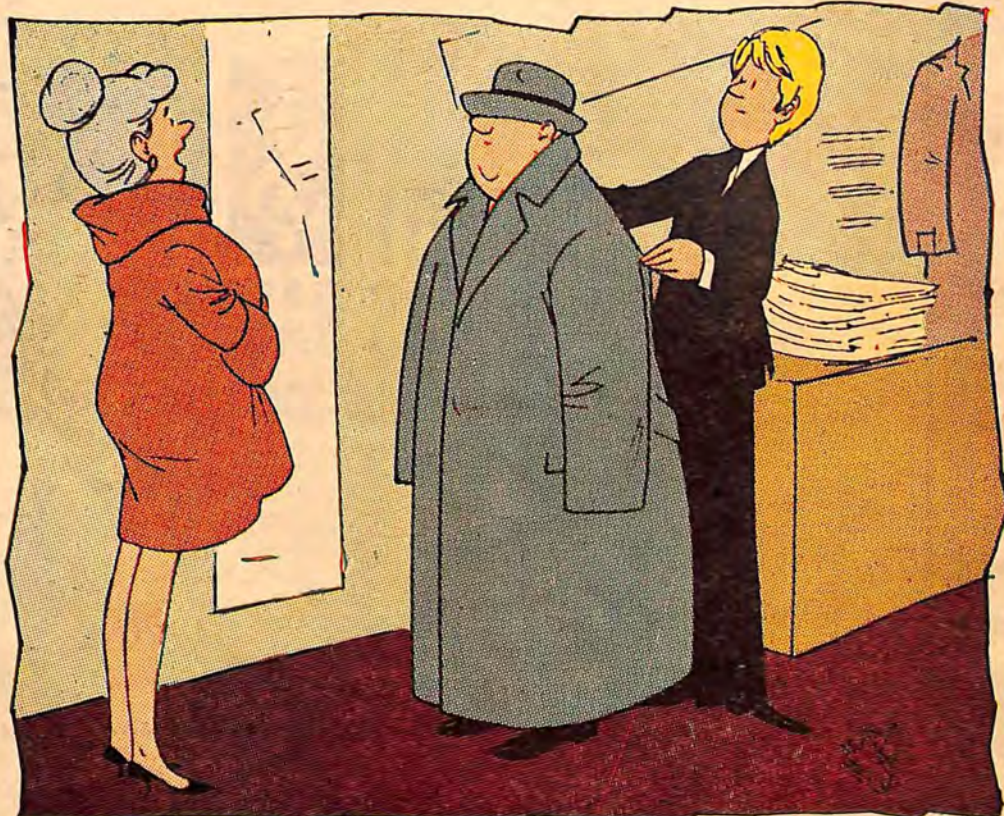
— ANNECİĞİM, KOCAM ÇOK KABA ADAM '. ŞİMDİ
BANA BİR TOKAT ATTİ !.

— DOKTORCULUĞUM, HANI BENİM TANSİYONUMA BAKACAKTINIZ !..

— EVLENDİĞİMİZDEN BERİ BENDEN NE SAKLADI-
ĞINI BİL BAKALIM ?..

— DAHA NE İSTİYORSUN AYOL ... HEM TENZİLATLI HEMDE MAKŞİ !..